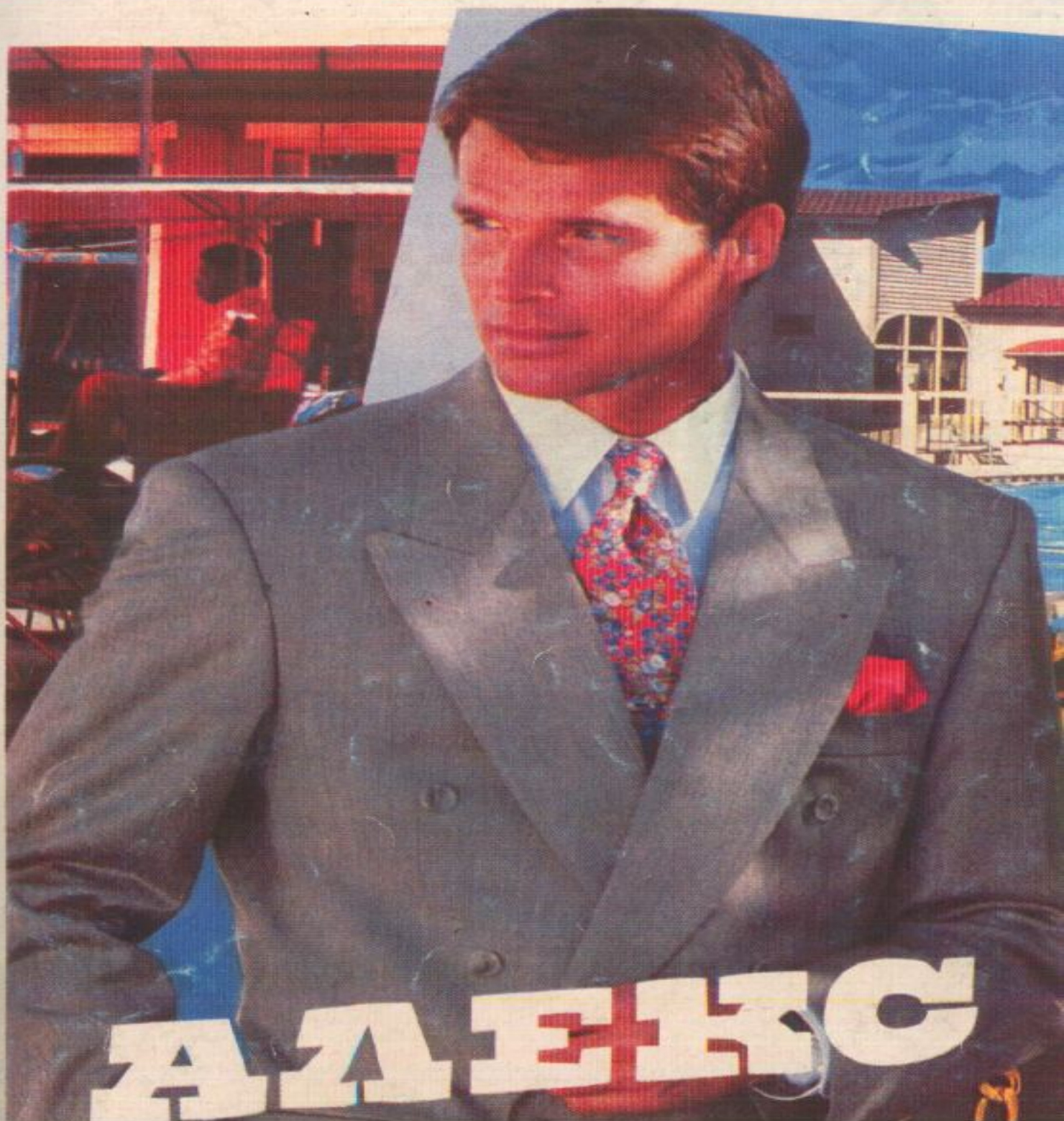

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

21

С ИМЕНА НА МЪЖ

ДЖИЛ БРЕЙДИ

ДАДЕЖС

ДЖИЛ БРЕЙДИ АЛЕКС

Превод: Екатерина Тодорова

chitanka.info

Разглезеният от съдбата наследник на голям фармацевтичен концерн Алекс Търнър не очаква някоя жена да го плени дотолкова, че да изгуби ума си. И все пак тъкмо това се случва, когато сяда в таксито на русокосата Джули. Енергичната красавица предпочита да се издържа сама по време на следването си и ако има нещо, което не понася, това са безчовечните опити с животните. Такива, каквито се провеждат в концерна на Алекс.

Любовта им изглежда невъзможна — но само на пръв поглед...

I

Всъщност, Джули Прайс беше тихо и улегнало момиче, което рядко губеше контрол над нервите си, но преди около час бе изчезнала малката ѝ златна обица и това я ядоса. По всяка вероятност беше паднала някъде под седалките на таксито. Представляваше миниатюрно слонче талисман и ѝ бе подарък от първия ѝ сериозен приятел в колежа. Носеше я винаги. Днес имаше чувството, че ако не успее да открие слончето, всичко ще ѝ тръгне наопаки.

Алекс Търнър излезе от хотел „Уилшир“, пред който беше спряло едно такси. Погледна към отворената врата на колата и вниманието му бе привлечено от закръглено дупе в тесни бели джинси. Изведнъж момичето започна да ругае и той се усмихна. Не издържа на изкушението и я шляпна отзад.

— Какво става, скъпа? Ще ме повозиш ли?

Тя отметна от челото си светлоруса къдрица и го погледна с огромните си сини очи, в които се четеше ярост.

— Да не си се побъркал?!

Беше много чаровна в гнева си.

— Ще ме закараш ли до Бевърли Хилс? Мисля, че това е добър маршрут.

— Не съм свикнала да ме потупват отзад — отвърна му. — Потърсете си друго такси!

Алекс стоеше пред нея и продължаваше да се усмихва.

— Но аз искам да пътувам с вас и моля да бъда извинен, ако съм ви обидил с нещо.

Момичето си пое дълбоко въздух, погледна го заплашително, но изведнъж също се усмихна. Този строен тип, облечен в елегантен костюм, ѝ се стори симпатичен.

— Качвайте се.

Алекс седна до нея и това я ядоса.

— На задната седалка също има място.

— Тя не е за мен. Тръгваме ли? Предполагам, че имате разрешително за каране на такси?

Момичето направи гримаса, сякаш току-що ѝ бе смъкнал ципа на джинсите.

— Ако ще ставате нагъл, изчезвайте.

Алекс отново се усмихна.

— Обзалагам се, че толкова бързо не можете да ме изгоните.

— Не знам на какво разчитате, господине, но съм завършила курс по карате. Казвам ви го само между другото.

Тя потегли и скоро се вляха в потока от коли по булевард „Уилшир“. Алекс я наблюдаваше с любопитство.

— Отдавна ли карате такси?

— Подобни въпроси не е прието да се задават. Но аз ще ви отговоря. Карам от половин година. Доволен ли сте?

— Това постоянна работа ли ще ви бъде? Едно младо, красиво и интелигентно момиче като вас трябва да си потърси нещо подходящо.

— Разбирам много добре какво имате предвид — една жена трябва да се занимава само с домакинство.

— Възгледите ми изобщо не са толкова старомодни. Мисля само, че е опасно за вас. Лос Анджелис не заема челно място в криминалната хроника, но и тук стават много престъпления. Вие не знаете предварително кой се качва в таксито.

Тя го погледна подигравателно.

— Досега винаги съм се оправяла с пътниците си. Би било по-добре, ако не се наложи да показвам уменията си по карате.

— Сигурно се надявате един ден да возите някой мултимиллионер, който ще ви направи предложение за женитба?

— Бих се отказала от подобно удоволствие — отвърна му хладно. — Не мога да понасям мултимиллионери. А между другото, и сама се оправям чудесно, господине.

— Наричайте ме Алекс.

— Окей, аз пък се казвам Джули.

— Джули...?

— Просто Джули. Какво още искате да знаете за мен? Може би кой номер обувки нося?

— Всъщност, това е най-малкото, което ме интересува.

Джули му хвърли бърз поглед в огледалото.

— Карам, когато съм свободна. През останалото време ходя на лекции. Следвам икономика и социология.

— Една толкова интелигентна млада дама — таксиметрова шофьорка! Кой би предположил!

— Доколкото разбирам, вие не харесвате умни жени — отвърна му подигравателно.

Алекс се изсмя гласно.

— Вие имате дяволски лошо мнение за мен, Джули. Но повярвайте ми, аз не съм такъв. В действителност съм един прекрасен мъж, който е много любезен с жените.

— С всички ли?

— Не, разбира се.

— Сигурно ще предложите да ми покажете колекцията си от грамофонни плочи, щом ви закарам до Бевърли Хилс.

— Наистина имах подобно предложение.

Съдейки по хапливия ѝ език, Алекс се досети, че я е засегнал. Това странно момиче го привличаше все повече.

Джули поклати отрицателно глава.

— Ще ви закарам и с това всичко ще приключи.

— Мога да си представя колко често красавица като вас получава подобни предложения.

Тя се намръщи.

— Какво искате да кажете с това?

— Че бихте могла да ме омагьосате.

— Това си е ваш проблем.

— Защо бяхте толкова вбесена пред хотела?

— Мисля, че задавате твърде много въпроси.

— Само когато нещо много ме интересува...

— Загубих едно слонче някъде в колата.

— Как е влязъл този слон тук?

— Не, това е една обица. Винаги я нося, но изведнъж изчезна. Трябва да е някъде тук, само че не мога да я намеря.

— Някакво скъпо украшение?

— Точно така.

— Може ли да запаля?

— Пушете, толерантна съм по въпроса за цигарите, но навярно сам знаете колко са вредни.

— Това го пише на всяка кутия.

Алекс всмукна дълбоко дима.

— Може би ще получа от вас и други ценни съвети за здравето си? — подхвърли иронично.

— Любопитна съм да узная каква работа сте имал в хотел „Уилшир“? Какво щяхте да правите, ако не бяхте се качил веднага в моето такси? Да не би да са ви взели шофьорската книжка?

— Задавате ми много въпроси наведнъж, Джули. Ще започна от последния. Колата ми е на преглед, а както знаете, това е задължително.

— А иначе?

— Работя в един фармацевтичен концерн.

Джули пресече кръстовището почти на червено и натисна рязко спирачки. Погледна Алекс и в очите ѝ се четеше ужас.

— Това не може да бъде! Тъкмо започвахте да ми ставате симпатичен.

— Какво ви е? Какво имате против работата ми?!

— Безобразие! — отвърна тя с нескрита неприязън. — Бях наета от подобен концерн, за да се грижа за животните, и отлично знам какво става в лабораториите на фармацевтичната индустрия. Надявам се да нямате нищо общо с тези безчинства.

— Не се занимавам с опити върху животни и не нося отговорност за това.

— Опитвам се да ви вярвам — изгледа го Джули скептично. — Бях сложила на колата отзад лепенка с надпис „И животните искат да живеят. Прекратете опитите с животни!“. Но шефът ми я скъса. Не позволи да има такива „драсканици“ по таксито.

— Занимавам се с търговия. Искам да ви уверя, че и аз съм против тези експерименти.

Алекс премълча факта, че е ръководител на отдела за продажби, а баща му е директор на концерна. Прецени, че моментът не е подходящ да ангажира това очарователно момиче с подобни проблеми. Че имаше такива лаборатории, знаеше много добре. Често бе влизал в пререкания с баща си по този въпрос.

— Ако наистина работите в такава фирма, вие трябва да сте вътре в нещата.

— Не е задължително. В отдела за продажби си имаме други задачи.

— Там се печели доста, нали?

— Не живея лошо.

Джули го погледна косо. Все още не знаеше какво може да очаква от този мъж и въпреки това го харесваше.

— Когато се грижете за животните, бяхте ли дейна? Имам предвид, използвахте ли служебното си положение, за да направите нещо в тяхна защита?

— Приличам ли ви на човек, който се задоволява само с празни приказки? Разбира се, излизам и на барикадите, когато е необходимо. Винаги съм там, където има нужда от мен. Имам куче и котка и ако им се случи нещо, бих направила всичко, за да получа възмездие.

— Май ще е по-добре да не влизам в спор с вас — каза Алекс с респект.

Джули сладко му се усмихна.

— Аз мога да бъда и мила.

„Това беше и моето първо впечатление“ — мина му през ума.

Пепелта от цигарата падна върху коляното му и той я изтръска. В този момент неволно погледна надолу и нещо лъскаво под седалката привлече вниманието му.

Незабелязано протегна ръка, вдигна златната обича и я мушна в джоба си. Джули следеше внимателно пътя и не обърна внимание на движенията му.

— Котката се казва Скарлет, а кучето Лъки. Лъки е мелез, но иначе е добро момче.

— А има ли друго добро момче в живота ви?

— Ставате твърде нетактичен. Имам прекалено много работа, за да се забърквам с мъже. Любовта винаги носи проблеми след себе си. Сама се чувствам отлично.

— Докато един хубав ден тя успее да ви оплете в мрежите си. Това все някога ще се случи, нали?

— Ако този миг наближи, ще го забележа.

Алекс отново се усмихна.

— Вие сте невероятно момиче, Джули! Харесвате ми.

— Много мило от ваша страна, благодаря ви! Вие също не сте лош за фармацевт. Вече пристигнахме. Ще трябва да слезете, а шансовете да се видим отново са минимални.

— Ще се увеличат, ако ми дадете телефонния си номер.

— О, не, това няма да стане.

Минаха покрай луксозни вили с добре поддържани градини. Джули не за първи път взеше пътници до Бевърли Хилс и се ориентираше отлично.

— На кой адрес отиваме?

— „Пасифик драйв“, 102. Завийте първо наляво, после надясно.

Няколко минути по-късно таксито спря пред помпозна вила в испанско-мавритански стил, разположена сред парк с огромни палми, хибискусови и олеандрови храсти. Джули погледна таксиметровия апарат и назова цената. Алекс плати и ѝ остави щедър бакшиш.

— Благодаря. За мен беше удоволствие — рече му тя. — Имала съм и по-неприятни клиенти.

„Какъв голям комплимент!“ — помисли си Алекс.

— Ще се видим отново.

Джули само повдигна рамене и запали двигателя. Щом потегли, забеляза в огледалото за обратно виждане, че той гледа след нея. Въздъхна. В този мъж имаше нещо, което я привличаше. Беше малко нахален, с голямо самочувствие, но пък и много мил. Изведнъж съжали, че не му даде телефонния си номер.

Щом отвори вратата на апартамента си, черното рошаво куче с бели лапички скочи радостно към нея и я близна по носа. Джули му се усмихна.

— Благодаря ти за милия поздрав, Лъки, но не бъди толкова невъздържан.

Ким Морган, съквартирантката ѝ, лениво се облегна на вратата.

— Той те обича. Разхождам го с часове и му давам най-хубавата храна, но нищо не го радва така, както твоето появяване. Когато те види, направо полудява.

Джули погледна към жълтеникавокафявата котка, която лежеше върху перваза на прозореца. Беше присвила обидено очи и недоволно

наблюдаваше ласките, които кучето получаваше. Когато Джули отиде при нея, за да я погали, Скарлет скочи и избяга.

— Тя те ревнува — засмя се Ким.

Ким беше красиво момиче с гарвановочерна коса и синьо-зелени очи.

— Ужасен ден! — въздъхна Джули и се отпусна в любимия си люлеещ се стол. — Каква горещина! Не би било лошо да имаме къща някъде във Венеция или на Малибу.

Приятелката ѝ вдигна транспарантите. Слънцето клонеше на запад, но все още пареше с лъчите си.

— Или да си имаме яхта и да си поплуваме с нея из Тихия океан — продължаваше да мечтае Джули. — Всъщност, и една климатична инсталация би свършила добра работа.

Изхлузи белите си джинси и ги хвърли на дивана. Остана по дълбоко изрязани бикини, които още повече удължаваха елегантните ѝ загорели крака.

— Цялата лепна от пот. Отивам да си взема душ.

Прибра гъстата си коса с шнола и въздъхна.

— Добре че всички дни не са като този...

— Да ти донеса ли чаша студено мляко? — предложи Ким.

— Предпочитам мартини, но от него ще ми стане още по-горещо.

Джули опипа ухото си.

— Обицата ми я няма. Сещаш се за малкото ми слонче, нали? Загубила съм го някъде в таксито и не мога да го намеря. Страшно ме е яд.

— Мислиш, че ако не откриеш талисманчето, всичко ще ти тръгне наопаки?

— Не, просто държа много на него.

Джули се наведе над Лъки, който лежеше в краката ѝ, и започна да го гали.

— Не се впрягай толкова! — помъчи се да я успокои Ким. — Сигурна съм, че някой ден друг обожател ще ти подари ново.

— Не е същото.

Джули отново се излегна в люлеещия се стол и разкопча небесносинята си блуза.

— Днес срещнах един...

Ким се вторачи в нея.

— Срещнала си мъжа на твоите мечти?

Джули направи гримаса.

— Намирам го за много мил. Беше малко нахален, но посвоему симпатичен.

— И?

— Нищо. Знаеш, че не се сваям с клиентите си. Освен това работи във фармацевтичен концерн.

Ким се усмихна.

— И това да се случи точно на теб? Невероятно! Но въпреки всичко между вас пламна огънят на любовта, нали?

— Би могло да се каже. Не хвърчаха искри, но сякаш нещо стана. Ако ме беше поканил на вечеря, не знам дали щях да откажа.

— Но не го е направил.

— Намекна ми, но аз не го окуражих. Живее в Бевърли Хилс. Само да беше видяла къщата му...

Ким поклати глава.

— Не бъди глупава, Джули! И богатите мъже могат да бъдат сериозни. За какво ти е беден студент. Днес парите правят човека. Щом джобът му е толкова пълен...

Джули въздъхна.

— Би изглеждал страхотно, ако захвърли този старомоден костюм и се облече по-спортно...

Приятелката ѝ я погледна лукаво.

— Ти май нямаш търпение да го съблечеш...

Джули грабна една възглавница и я запрати по нея. Тя се дръпна и възглавницата уцели саксията на прозореца, която падна, счупи се и пръстта се разпиля по пода.

— Каква свинщина! — изруга Джули. — Но това е съвсем нормално за дяволски лош ден като днешния.

— Ти наистина не си в цветущо настроение. Сигурно и аз бих се чувствала така, ако ми се беше случило всичко това — констатира Ким, докато метеше пръстта.

— Искане ми се да надникна в бъдещето, за да видя дали си е струвало цялото това вълнение — промърмори Джули.

— Какво каза?

— Остави, не е важно.

— Да не си кисела заради това, че не си си уговорила среща със симпатичния млад мъж? Човек може да си помисли, че си влюбена в него.

— Може и да съм, но няма значение. Не ще го видя повече, така че е по-добре да го забравя. Но утре трябва да намеря слончето си на всяка цена, ако ще и да обърна таксито наопаки.

— Да отидем да хапнем нещо, умирам от глад.

— Тази жега ми убива апетита. Но все пак бих хапнала пица.

— Окей, аз черпя. Но преди това ще пийнем по едно голямо мартини. Ще видиш колко добре ще ти се отрази. Има много по-лоши неща в живота от това, да загубиш някакво златно украшение.

Джули стана.

— Първо ще си взема душ, а после ще се облека и ще излезем. Съгласна ли си?

— Напълно — отвърна доволно Ким.

По традиция семейство Търнър се събираше всяка сряда на вечеря. Затова Алекс бе пристигнал в Бевърли Хилс. Иначе имаше къща в Малибу.

Баща му вече бе поплувал в басейна и наметнат с хавлия на Валентино^[1] с цвят на кафе, стоеше зад барплота в хола и си наливаше питие.

Обзавеждането на всекидневната напомняше декор на холивудски филм. Белият мрамор и порцеланът говореха за изтънчен вкус. По стените се виеха екзотични растения. Всичко беше много шик, но някак студено и негостоприемно.

Алекс седеше по риза в бяло кожено кресло и пушеше цигара. И тази вечер щеше да мине както обикновено. Майка му, която спазваше строга диета, щеше да влезе в хола, след като двамата с баща му си изпиеха питиетата и да съобщи, че вечерята е сервирана. По всяка вероятност щяха да излязат на терасата. Родителите му обичаха да се хранят през лятото навън.

Механично си играеше с малкото златно слонче, което бе намерил в таксито. Баща му остави чашата на кръглата стъклена маса.

— Джин с тоник, нали?

— О, благодаря ти, татко. Наистина се нуждая от нещо ободряващо след горещ ден като днешния.

Ед Търнър се усмихна и се настани удобно на голямото канапе.

— Човек трябва да си почива от време на време. Какво ще кажеш за няколко дни на Бахамските острови?

— Но там е още по-горещо. По-добре в Норвегия или във Финландия. В тези страни поне са поносими температурите през лятото.

Алекс си подхвърли още няколко пъти златното талисманче.

— Какво държиш в ръката си?

Той остави обицата на масата. Ед Търнър му хвърли бегъл поглед и се ухили.

— Спомен от една гореща нощ?

— Намерих го в таксито, което ме докара. Колата ми е на преглед. Шофьорката беше много сладко момиче. Тази обица е нейна. Уби се да я търси.

— Защо не ѝ я даде?

— Искам пак да я видя. Записах си телефонния номер на таксиметровата служба, към която работи. Ще се обадя, за да разбера къде живее, и ще я поканя на вечеря.

Ед прокара пръсти през късо подстриганата си черна коса.

— Вечните твои авантюри! Сега пък се занесяш по някаква си шофьорка. Тя е под нивото ти, Алекс.

— Нищо подобно. Кара такси само през свободното си време, а иначе следва. — Алекс отпи от джина. — Малката изглежда много отракана.

— Какво следва?

— Социология и икономика.

— Тези студенти! Отричат всичко и искат да счупят стената с глава. По-добре стой настрана, Алекс. Още са зелени и трябва първо добре да опознаят живота.

— Не знам. Джули ми изглежда зряла и уравновесена.

— Дали и аз някога съм бил като теб?

— Няма съмнение. Или мама е единствената жена в живота ти?

Ед се изсмя.

— Истинският джентълмен взема и се наслаждава на това, което му предлага животът, и си мълчи.

— Качвам се горе да звънна по телефона. — Алекс стана. — След малко ще ни извикат за вечеря, а искам непременно да разбера номера на сладураната.

— Зарежи тази работа. Има толкова много жени, които падат в краката ти. А и разполагаш с време да решиш за коя да се ожениш.

— Още не мисля да ѝ правя предложение. Просто искам да я видя. Тя е шармантна, остроумна и малко хаплива, но точно това ми харесва у нея. Резервирана е обаче към хора, които работят във фармацевтичен концерн.

— Господи! И това ли? Трябваше да се досетя. Моля те, не я довеждай в къщата ми! Иначе сигурно ще се изпокараме.

— Не се притеснявай! Ако реша да ви я представя, това няма да е скоро. Но ще я заведа в Малибу.

— Искаш да се позабавляваш?

Алекс се замисли.

— Все още и аз самият не съм наясно с чувствата си. Във всеки случай, няма да е само за една нощ. Тя наистина ме интересува. Мисля, че няма да скучая с нея. Пък може и да се влюбя.

— Да, случват се и такива неща, но или си влюбен, или не си.

— У нея има нещо, което ме привлича — отвърна Алекс и тръгна към вратата. — Връщам се веднага.

Срещна майка си по стълбите. Мона беше облечена в бяла рокля с деколте, което разкриваше раменете ѝ. За петдесет и петте си години изглеждаше много добре. Поддържаше фигурата си във фитнес центъра. Ако наддадеше няколко килограма, се подлагаше на диета. Поздравиха се и тя влезе в хола.

— Още ли не си се облякъл, Ед? Няма да седнеш така на масата, нали?

Ед Търнър доизпи джина си.

— Не се нервирай, скъпа! Ще съм готов след няколко минути.

— С кого ще говори Алекс? Нещо спешно?

— Cherchez la femme.^[2]

Мона въздъхна.

— Кога най-сетне ще се вразуми това момче? Време му е вече да спре с флиртовете и да си създаде стабилна връзка. Защо трябва да се влачи след всяка фуста? Знам, че му се иска да си поживее, но не бива да прекалява. Коя е сега на ред?

— Една студентка, която карала такси през свободното си време. Мона направи гримаса, сякаш бе схрускала лимон.

— Надявам се да не е нещо сериозно. Щом едно момиче трябва да се издържа, докато следва, значи семейството ѝ не отговаря на нашето обществено положение.

— Не се женят семействата, скъпа.

— Не става дума за това — ядоса се тя. — Не вярвам да се стигне чак дотам.

— Не, разбира се. Успокой се! Това е просто една от многобройните любовни авантюри на сина ни. Както винаги, той иска да достигне крайната си цел и никой не може да му попречи.

Мона се усмихна и приглади платиненорусата си коса.

— Така е. Но все пак трябва да подбира момичетата, с които излиза. Не е кой да е.

— Ще отида да се преоблека. Синът ни ще се върне след малко и ще ти прави компания.

Ед нямаше никакво желание да обсъжда подобни въпроси с жена си и побърза да излезе.

Алекс тъкмо слизаше по стълбите, подсвирквайки си.

— Изглежда, не си се обаждал напразно, а?

— Да, научих номера ѝ и от утре започвам да действам.

Беше десет и половина вечерта, когато Джули се прибра след разходката си с Лъки. Приятелката ѝ се бе затворила в стаята си.

Освободи кучето от каишката и отвори прозореца, за да влезе чист въздух. Време бе да си ляга. Трябваше да се наспи, защото сутринта имаше лекции, а следобед щеше да шофира.

Често си мислеше колко скучен и еднообразен е животът ѝ.

Най ѝ тежаха самотните вечери. Мечтаеше си за една истинска, споделена любов. Представяше си дълги разходки по плажа, романтична луна и горещи целувки, от които кръвта ѝ да закипява. Жадуваше за ласки.

Телефонът извънтя и прекъсна бляновете ѝ. Вдигна слушалката и веднага позна гласа на Алекс. Коленете ѝ омекнаха.

— Трябва да ви предам нещо. Намерих го случайно в таксито. Нека се уговорим за утре. Каня ви на вечеря.

— Вие сте напълно смахнат! — Ужасно се зарадва, но не искаше той да усети вълнението, което я бе обзело. — Става дума за обидата ми, нали? И защо не ми я дадохте веднага?

— За да имам повод да ви видя и, ако нямате нищо против, да ви поканя на вечеря. Предполагам, че държите да си получите обратно слончето. Или вече го прежалихте?

— Това си е чисто изнудване.

— Съгласен съм. Но какво от това? Не бих имал нищо против, ако се оставите да ви „изнудя“.

Джули въздъхна.

— Вие сте невъзможен, Алекс! Защо просто не пъкнахте украшението в един плик и не ми го изпратихте по пощата?

— Можеше да се загуби, а то е ценно. Твърде ценно за вас, нали? В колко часа да ви взема?

Гласът му беше дълбок, гальовен и Джули усети приятно напрежение по тялото си.

— Явно няма да се отърва лесно.

— Това „да“ ли означава?

— Добре, в осем и половина. Но ще дойда само на вечеря и после си искам слончето обратно.

Алекс се засмя.

— Точно това имах предвид. Нямам „лоши“ намерения. Не се притеснявайте!

— Бих могла да ви се доверя, Алекс, но почти не ви познавам.

— Да, все още не ме познавате добре, затова си струва да отделите малко от свободното си време, за да научите нещо интересно за мен.

— Откъде знаете, че у вас има нещо, което би ми направило впечатление?

— Сама ще се убедите. Съвсем различен съм от мъжете, които сте познавала досега.

— Вие наистина сте напълно откачен! До утре вечер!

Джули остави слушалката.

Сънена, Ким отвори вратата на стаята си.

— Кой нахал звъни посред нощ?

Джули отметна косата си и се усмихна.

— Мъжът на моите мечти.

Ким подсвирна.

— Нали каза, че шансът да го видиш отново е минимален?

Джули повдигна рамене.

— Такава е волята на съдбата, а пред нея сме безсилни.

— Господи! Ти май наистина си хлътнала. Тази нощ на него ли ще бъде посветена?

— Той е твърде изискан, за да поиска подобно нещо още при първия телефонен разговор. Покани ме просто от куртоазия на вечеря. Намерил бил слончето в таксито и иска да ми го върне.

Ким я погледна иронично.

— Едно напарфюмирано момченце, а?

— Явно храни някакви симпатии към мен. Поне така изглежда.

— Сърцебиене?

— Не се влюбвам толкова бързо. За това се иска повече време. Но ще изляза с него, за да си получа талисманчето.

— Това май е само поводът...

Джули беше нервна през целия ден. „Лудост е, че постоянно мисля за Алекс. Ще вечерям с него и нищо повече!“ Но тя се чувстваше по-особено от друг път, когато излизаше с мъж. Бе някак напрегната и обърквана. „От друга страна пък, защо да не се влюбя?!...“

Изкъпа се и разтри тялото си с лосион. Когато си представи как Алекс я гали и целува, потръпна сладостно. „Да, аз искам да се влюбя! Имам нужда от това. И защо не в него?“

Напарфюмира се и си избра миниатюрни бикини. Имаше стегнат бюст и не носеше сутиен.

Когато се огледа в късата копринена рокля с цвят на слънчоглед, беше сигурна, че ще впечатли Алекс. Среса буйната си гъста коса, оправи веждите си и си сложи гланц за устни. Гладката, загоряла от слънцето кожа на лицето ѝ не се нуждаеше от допълнителен грим.

— О! — възкликна Ким, щом я видя. — Изглеждаш като...

— Какво искаш да кажеш?

— Всеки мъж би паднал в краката ти.

Джули се наведе и завърза тънките кожени връзки на черните си сандали.

— Мислиш, че съм облечена предизвикателно?

— Без съмнение. На твоя Алекс ще му спре дъхът.
— Дано не му се случи подобно нещо — засмя се тя. — Тази вечер не искам да има проблеми с дишането.
— Сутринта ще изведа Лъки, ако случайно не се прибереш.
— Няма да се бавя и имам намерение да си спя вкъщи.
Ким я погледна лукаво.
— Може пък неочаквано плановете ти да се променят...

Алекс натисна бутона на домофона. Джули веднага изскочи от апартамента и слезе с асансьора. Той онемя. Беше страхотна!

Помогна ѝ да се качи в колата.

— Знам един чудесен ресторант в Малибу. Ако нямаш нищо против, можем да отидем там.

— Мислех, че ще ме заведете в някое френско бистро.

— Щом така предпочитате...

— Защо точно в Малибу?

— Там имам къща. В Бевърли Хилс живеят родителите ми.

— А, значи такава била работата. Добре, към Малибу! Умирам от глад.

— Харесвам решителните жени.

Джули се ококори.

— Бяхме се уговорили само за вечеря, нали?

— Точно така. И ще получите всичко, което си пожелаете. Там предлагат много вкусни стриди.

— Никога не съм яла такива деликатеси, но бих опитала. Само да не са прекалено скъпи.

Алекс се усмихна.

— О, не се притеснявайте за това!

Всъщност, в момента Джули изобщо не изпитваше глад. Тази вечер той още повече ѝ хареса. Беше облечен в бели панталони и тъмносиня разкопчана риза. Имаше високо самочувствие и все още ѝ се струваше малко нахален, макар че беше много галантен и внимателен към нея.

— Вече не ми се сърдите, нали?

— За какво?

— За слончето. Ще ви го върна.

— Не съм се отказала от вечерята.

Джули се взираше през прозореца. От вълнение сърцето ѝ започна да бие лудо и отново усети тръпчива възбуда. Кръстоса смутено дългите си крака.

— Значи не сгреших, като ви се обадох? Би било жалко, ако не се бяхме видели повече. Какво мислите?

— Така ни е било писано.

Алекс я погледна изпитателно.

— Как ще реагирате, ако ви прегърна?

— Ще ви направя остра забележка. Всяко разсейване на шофьора в движение би могло да се окаже фатално.

— Вие сте много опърничава. Но точно това харесвам у вас. Като че ли съм на път да се влюбя.

— Толкова ли сте бърз в тия неща?

— Обикновено не. Трябва ми доста време, за да обмисля всичко. Но този път с чара си вие ме покорихте.

Джули се усмихна.

— И кое по-точно?

Изведнъж Алекс натисна спирачки и я хвана за ръката. За миг тя се уплаши.

— Какво стана?!

Той я притегли към себе си.

— Чуйте отговора ми!

Джули вдигна вежди.

— Не разбирам какво имате предвид?

— Сърцето. Спечелихте сърцето ми, Джули. Не знам дали споделяте чувствата ми, но единственото ми желание е да ви прегърна и да усетя топлината на тялото ви.

Тя се отдръпна внимателно.

— Вие сте един побъркан тип, Алекс. Мисля, че вече ви го казах. Наистина не познавам мъж като вас.

Алекс отново запали двигателя.

— Да, аз съм по-различен от другите. Може би малко луд, щом така ви харесва.

Когато я погледна с този предизвикателен блясък в зелените очи, Джули усети спазъм в слабините си.

— Кога най-после ще стигнем? Умирам от глад... Нека говорим за нещо друго!

— Няма проблем, ще сменим темата. Но не мислим ли и двамата за едно и също?

— Не си правете напразни илюзии! Не си въобразявайте, че ще постигнете нещо, за което нямам желание.

— Не бих ви насилвал за нищо. Жените са много по-възбуждащи, когато сами поемат инициативата.

Джули се вторачи в него.

— Но какви ги дрънкате! Всички мъже сякаш мислят само за едно.

— Само когато са влюбени.

— Не само тогава.

— А момичетата? Те за какво мислят?

— За много по-важни неща. За защита на животните, например.

— О, не започвайте отново! Вече ви казах, че нямам нищо общо с тези ужасни опити. Не си разваляйте настроението, Джули! Сърцето ми ви принадлежи, а вие ми говорите за лаборатории.

— С мъжете не може да се говори сериозно.

— Ще ви убедя в обратното.

— Любопитна съм да разбера как.

Ресторантът се намирал на плажа. Природата наоколо беше изумително красива. Тук явно всички познаваха Алекс. Макар че имаше много клиенти, веднага се настаниха на терасата. Джули беше възхитена. Съзерцаваше залеза над морето и се чувстваше прекрасно. Алекс не я изпускаше от очи. Испита желание да я прегърне, да бъде нежен с нея, да гали кадифената ѝ кожа.

Мисълта за това го възбуди.

— Кажете ми какво точно работите?

— Ако започна да ви разказвам, сигурен съм, че ще ви отегча — помъчи се да се измъкне Алекс от темата за лабораториите във фирмата.

Отпивайки от чашата си, той се усмихна и това му придаде още по-голям чар.

— Предпочитам да си говорим за други неща. За очите ви например.

Джули смутено махна с ръка.

— О, не! Искам да науча нещо повече за вас.

Алекс се почувства притиснат до стената, но беше решил все още да не ѝ казва кой всъщност е баща му, за да не развали магията на близостта им. Само с две-три думи ѝ описа работата си.

— Наистина ли имате къща в Малибу?

Той кимна.

— Имам и чудесна колекция от грамофонни плочи.

— Които държите непременно да ми покажете?

— Ако не възразявате, бих ви поканил да прием вкъщи кафе. Съгласна ли сте? Трябва да видите градината ми на лунна светлина. Ще ви се стори, че сънувате.

Джули така го погледна, че го накара да си поеме дълбоко въздух като влюбен хлапак.

„Господи, какви очи има това момиче! Това влудяващо синьо и този магнетизъм в тях...“

— Джули, обичам ви! Не ще се обидя, ако ми откажете. Ще чакам, ако трябва и цяла вечност. Но един ден ще дойдете, нали?

В погледа ѝ се мярна недоверие.

— Наистина ли?

Алекс я хвана за ръката.

— Кълна се във всичко свято за мен. Само не ми казвайте, че ви дразня с присъствието си. Ако е така, ще ви върна слончето и ще изчезна завинаги от живота ви.

Джули се усмихна. Стана ѝ много приятно, когато я докосна. Докосването му я наелектризира. Имаше чувството, че ще полети.

— Аз също ви харесвам, иначе нямаше да съм тук сега.

Той въздъхна облекчено.

— В такъв случай това ще бъде една хубава вечер и за двама ни.

Погледите им се срещнаха.

В този момент дойде сервитьорът, за да вземе поръчката им.

---

[1] Световноизвестен моден дизайнер. — Бел.ред. ↑

[2] Зад всичко търси жената. (фр.). — Бел.прев. ↑

II

Луната осветяваше пътя им. Бавно тръгнаха към автомобила. Откъм морето духаше вятър, който разпиляваше косите на Джули. Алекс ѝ отвори вратата на колата и една руса къдрица го погали по челото. Беше като нежна ласка.

Той се настани зад волана. Погледна я. Беше толкова невинна. Желаше я силно. Джули седеше като послушно малко момиченце и, кръстосала крака, придърпваше жълтата си рокличка свенливо надолу. Но Алекс забеляза пламъка в очите ѝ и набъбналите зърна на гърдите ѝ под ефирната копринена материя. Чувстваше се като вулкан, който всеки момент ще изригне. Нямахше сили да ѝ устои. Привлече я към себе си и бе приятно изненадан, когато тя не се възпротиви.

— Джули, моя скъпа Джули! О, господи, обичам те!

Жадни и влажни бяха устните ѝ, когато я целуваше. И двамата изгаряха от желание. Джули трепереше от вълнение и от това невероятно вътрешно напрежение като че ли изпадна в безтегловност. Алекс докосна гърдите ѝ, нежно ги погали и тя не издържа.

Отдръпна се и си пое дълбоко дъх.

— Не тук... — прошепна и кимна към ресторанта. — Хората...

Той се усмихна.

— Да отидем ли вкъщи?

— Да... — отвърна Джули, без дори да се замисли.

В този момент чувствата ѝ надделяха над разума. Целувките и все още плахите му ласки не ѝ стигаха.

Тази нощ искаше да се опива от тялото му, да се предостави на силните му ръце. Представи си как я обладава — нежно и в същото време диво и страстно. Изведнъж осъзна, че е влюбена в него, че е омагьосана от бога на любовта Ерос, който ги беше предопределил един за друг.

Алекс насочи колата по плажната алея. Оставаха около петстотин метра до къщата му. Усмихна ѝ се мило. Сърцето ѝ заби лудешки, щом си представи какви шеметни часове я очакват. Всичко останало изгуби

значение. Дори не се и замисли какво ще каже Ким, когато се прибере късно след полунощ или може би... сутринта. Беше ѝ все едно. Сега усещаше само мъжа до себе си. У него имаше нещо, на което не можеше да устои. И ако я помолеше да остане цялата нощ в дома му, не би му отказала.

Къщата сред огромен парк се намиреше до самия бряг. Джули обаче нямаше време да се наслади на красивата гледка. Когато влязоха, Алекс я взе на ръце и я отнесе в спалнята. Лунната светлина призрачно обливаше интериора. Струваше ѝ се, че сънува.

— Наистина ли го искаш, миличка? — попита я той между две целувки. — Каж ми, че го искаш!

Тя се притисна в него, прегърна стегнатото му мускуесто тяло и усети, че е силно възбуден. Вниманието ѝ беше привлечено от зелените сатенени чаршафи на огромното легло. След секунди вече лежаха голи един до друг върху тях. Търсещите му устни целуваха шията ѝ, обхождаха гърдите ѝ, играеха си с набъбналите им зърна така изкусно, че изтръпна от удоволствие. Джули с готовност отвърна на милувките му. Ръцете ѝ трескаво започнаха да милват гърба му и отново почувства твърдия му пенис. Пръстите му докоснаха горещата гъста влага между бедрата ѝ. И когато започнаха да гаят набъбналата ѝ плът, имаше чувството, че ще изгуби разсъдък си от блаженство.

— Люби ме, Алекс! — прошепна хрипливо. — Не издържам повече. Толкова много те желая!

Той отново нежно я целуна. Джули обви хълбоците му с крака и се изви в тръпнеща дъга. Имаше усещането, че ще експлодира. Разтапяше се от удоволствие. Подобно нещо не беше изпитвала никога, не и по този начин. Алекс проникна в нея и тя тихо изстена, когато усети в себе си дълбоките му ритмични тласъци. Вкопчи се за раменете му и започна да се движи заедно с него. Беше на седмото небе. Лекото притеснение ѝ попречи да достигне веднага до върховния момент на наслада, но Алекс не бързаше. Двамата се опиваха един от друг. Страстта им все повече се разпалваше, задъхваха се от ласки, докато най-после потни и стенеци достигнаха едновременно до оргазъм.

Джули беше безкрайно изтощена и щастлива. Подобно нещо наистина не беше преживявала преди с никой друг мъж! Сякаш едно

пухкаво облаче бавно я смъкваше на земята. Но Алекс отново я прегърна и покри с целувки лицето ѝ. Този миг бе неопишуемо красив.

Облени от лунна светлина, те се усмихваха така, сякаш бяха прекарали най-вълшебната нощ в живота си. Джули плъзна ръка по сатенения чаршаф.

— Никога не ще забравя това!... — отрони с въздишка.

Алекс я погали нежно по бузата.

— И на мен никога не ми е било толкова хубаво. О, мила, ние сме родени един за друг. Почувствах го в мига, когато те видях за първи път. Обичам те!

Тя се сгуши в него.

— И аз те обичам! Господи, влюбих се във фармацевт!

Алекс се засмя.

— Това ли най-много те впечатлява у мен?

Джули леко докосна мъжествеността му.

— Има и друго, което ме привлича повече.

— И затова не трябва да спираме. Колко красиви са гърдите ти на лунна светлина!

Тя отметна назад косата си и го погледна мило.

— Ти си истински поет.

— Щом си до мен, може и да пропиша.

— Опитай! Сигурно ще излезе нещо.

Джули го целуна, скочи от леглото и влезе в банята. Когато се върна, Алекс ѝ протегна ръце и тя се шмугна при него под завивките. Харесваше ужасно мириса на тялото му и мускулестите му ръце, които я обгръщаха.

— Защо не останеш за закуска? Цялата нощ при мен, в моето зелено легло!

— Кой казва, че няма да го направя? Утре сутринта мога да пропусна лекциите. Не искам да мисля за нищо друго, освен за нас двамата.

— Обзалагам се, че междуременно ще ни хрумне още нещо.

Когато Джули се прибра къщи, все още беше завладяна от еуфорията на изминалата нощ. Това усещане беше ново и безкрайно вълнуващо за нея. Сякаш не стъпваше на земята от радост. За миг си

помисли, че съдбата би била твърде жестока към нея, ако с нещо помрачи изведнъж щастието ѝ. Чувстваше се прекрасно.

Погали Скарлет, която се умилкваше в краката ѝ и мяукаше от удоволствие. Лъки се показа иззад креслото, където беше задрямал. Хвърли се щастлив към нея и се опита да я лизне по лицето. Поиграха си на гоненица, докато вратата се отвори и в рамката ѝ се появи Ким.

— Ти все пак намери пътя до вкъщи.

Джули пусна Лъки и я погледна.

— Мислех, че си на лекции.

— Днес съм от единайсет.

Ким продължаваше да наблюдава изпитателно приятелката си, докато тя се изчерви.

— Гледаш ме така, сякаш съм някакво извънземно...

— Явно вечерята е продължила чак до сутринта.

— Понякога стават непредвидени неща. Влюбена съм в Алекс и той ме обича. Показа ми къщата си в Малибу.

Ким се ухили.

— Да, любовта наистина е прекрасна! Очаквах те да се прибереш по-късно, но не съм и предполагала, че ще се прибереш след закуска.

Джули се протегна.

— Днес просто не мога да си намеря място от щастие!

— Трябва да си прекарала чудесна нощ. Толкова сияеща и свежа си.

— Изведе ли Лъки на разходка?

— Ако тези твои похождения продължават, трябва да си намериш някого, който да се занимава с любимеца ти. Краката ме болят от едночасовото тичане с него.

— О, Ким, отново ще се грижа за кучето си, обещавам ти! Хайде, Лъки, излизаме!

— Ще пропуснеш ли лекциите?

— Сигурно ще отида по-късно. Сега нямам никакво желание за това. После ще наваксам. Твърде превъзбудена съм, за да седя в аудиторията и да слушам някакъв си професор. Няма да мога да се концентрирам.

— Понякога любовта не действа благотворно.

— Не съм съгласна. Тя дава сили да преодолееш трудностите в живота и е един вълшебен еликсир.

— Това, че твоят любим работи във фармацевтичен концерн, не ти ли пречи вече?

— Той е в отдела за продажби и няма нищо общо с тези ужасни опити.

— Сам ти го каза, нали?

— Вярвам му. Алекс е джентълмен.

Ким вдигна артистично очи към тавана.

— Всеки мъж, в когото е влюбена жената, е нещо изключително. Тази мисъл е стара колкото света. Така се прехласваш, сякаш е първият в живота ти.

Джули замислено погали кучето.

— В известен смисъл... Досега не съм изпитвала подобно чувство. Всичко с него е толкова различно.

— О, господи, говориш като хлътнала до уши хлапачка. Кога пак ще видиш твоя „супермен“?

— Тази вечер.

— От седем съм на сауна и вероятно няма да мога да изведа кучето.

Лъки погледна Джули и започна да лае.

— Тази вечер ще дойде с мен. Ще бяга по плажа и ще се забавлява чудесно.

— Като стопанката си.

— Май че ми завиждаш. Слушай, Ким, това все някога трябваше да се случи. Един ден и ти ще се влюбиш.

Ким въздъхна.

— Не съм толкова спонтанна в чувствата си като теб. Трябва ми повече време, за да опозная някой мъж и да се влюбя.

Джули направи такава физиономия, сякаш бе събрала за една нощ цялата мъдрост и опит на света.

— И ти ще срещнеш мъжа на своите мечти, който да те направи щастлива.

— Не мисля, че подобно нещо може да ми се случи. Аз съм делова жена. При мен разумът надделява над чувствата. Ако се оставя да ме завладеят, значи съм загубена.

— Но чрез тях можеш да се насладиш на най-прекрасния миг в живота. Пожелавам ти сама да го разбереш.

— Не ми говори така, все едно че не съм се срещала с мъже. Знам какво имаш предвид, но с това не се променя светът. Може да ти е както много хубаво, така и ужасно скучно.

— За мен сега няма нищо по-важно от любовта ми към Алекс.

Ким скептично поклати глава.

— Не го превъзнасяй толкова! Не губи разсъдъка си, защото един ден може да ти се стори, че вселената се руши пред очите ти.

— Не се страхувам от лоши предсказания. Знам, че Алекс ме обича и това ми дава сили. Защо не споделяш щастието ми, Ким?

— Опитвам се, но не мога да повярвам, че си се влюбила така безумно. Може би ще разбереш, че работи в някоя от онези лаборатории, и ще се почувстваш излъгана и наранена.

— Той не ме лъже. Добре знае какво е отношението ми към подобни безчинства с животни. Не искам да помрачавам хубавия си ден с неприятни мисли.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря! Мисля, че е по-добре да се поразходя с Лъки. Свежият въздух ми е полезен.

— Ще се омъжиш ли за него?

Джули сложи каишката на Лъки и той размаха радостно опашка.

— Още е твърде рано да кроя такива планове.

— И все пак би ли се решила?

— Така щастлива се чувствам тази сутрин, че навярно бих направила и тази щуротия. Бих застанала с него пред олтара и бих му се заклела във вечна вяроност. Ако е необходимо, бих живяла дори в сламена колиба.

— Господи, що за мъж е той! — В гласа на Ким се долови съжаление. — Напълно те е омагьосал.

Джули се усмихна и се запъти към вратата.

— Ще се видим на обяд.

— Ще хапна в университета и ще се прибера късно следобед.

— А аз съм на работа. Ако не отида, шефът ми ще се ядоса. Днес изобщо не ми е до таксито. С удоволствие бих си останала вкъщи да си помечтая.

— Довечера ще имаш предостатъчно време за това. С компания е по-забавно. Но ако не искаш Харолд Престън да те изхвърли, съветвам те да поотрезнееш.

— Толкова си делова! Но от друга страна е по-добре. Една от двете ни трябва да е по-разумната.

— Ах, Джули! — въздъхна Ким. — Дано само не правиш някоя грешка.

— Дори и да е така, тя ще бъде най-хубавата в живота ми.

Джули изведе Лъки на улицата.

Всичко ѝ изглеждаше по-различно: слънцето, въздухът, хората, които срещаше. Вече не беше самотна. Имаше някой, който мислеше за нея и гореше от нетърпение да я види. Беше влюбена. Чакаше само час по-скоро да мине денят и да дойде нощта, когато отново ще бъде с Алекс.

„Ще го прегръщам, ще усещам топлината на тялото му и нежните му ръце, които ще гаят косата ми...“ Въздъхна, щом си представи всичко това. Обичаше го, харесваше къщата му и онова влудяващо зелено легло. Как ще се развият отношенията им по-нататък, ѝ беше все едно. Бе решила да се наслаждава максимално на щастието си.

Докато разхождаше кучето, докосна обичата, която той ѝ бе върнал. „Трябва да внимавам да не я загубя пак. Тя ми донесе късмет. Благодарение на талисманчето отново видях Алекс и сякаш животът ми започна отначало. Мечтите ми станаха действителност...“

III

— Тази вечер съм канен на парти и ми се ще да отида. Обадиха ми се преди десет минути. Ще ме придружиш ли, скъпа? Облечи си нещо по-екстравагантно. Сигурен съм, че щом се появиш, момчетата ще ахнат.

Алекс позвъни, когато Джули тъкмо бе излязла от банята. Още беше мокра и докато говореше в краката ѝ се образуваха локвички вода.

— Тази вечер? Но, Алекс! — възкликна разочарована.

— Не се притеснявай, скъпа, ще имаме достатъчно време да бъдем заедно — увери я той. — Не мога да откажа. С Хауърд сме приятели отдавна. Връща се от Европа. Партито ще бъде изненада за него. Моля те, съкровище, ела с мен!

Джули отметна назад мократа си коса.

— Къде ще бъде купонът?

— В Палм Спрингс. По-късно ще ти обясня всичко. Сега бързам, миличка, и трябва да привършваме. Обадих ти се, за да разбера дали ще дойдеш с мен.

— Палм Спрингс... — повтори тя. — Там живеят много богати хора. Какви са тези твои познати? Мисля, че трябва да ми разкажеш малко повече за семейството си.

— О, да, скъпа, ще го направя! — отзова се Алекс, макар молбата ѝ да го притесни до известна степен. — Но сега нямам време. Обещавам ти, че тази вечер ще поговорим, окей?

— Ако изобщо ни остане време...

Влязоха в гостната, където беше наредена шведска маса. Едно тъмнокосо момиче не можа да устои на изкусителните деликатеси, взе си филе от съомга, но веднага срещна острия поглед на Каролина. Тя беше русокоса и имаше силно изпъкнали скули. Носеше големи очила,

които ѝ придаваха вид на сова. Въпреки всичко домакинята се стори на Джули много мила и приятна жена.

— По-тихо, господа! Иначе няма да бъде изненада.

Каролина бързо и безшумно затвори вратата на хола. Алекс стоеше плътно до Джули. Усещаше свежия ѝ парфюм. Двата се погледнаха и се усмихнаха. Той я хвана за ръката.

Една кола спря пред къщата. Каролина, която гледаше през прозореца, направи знак на всички да млъкнат.

В следващия момент настана такава тишина, че муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Хауърд влезе в гостната и без да подозира нищо, остави чантата си на пода. Каролина махна с ръка на мъжа, който беше най-близо до електрическия ключ. Той светна лампата, гръмна шампанско и всички запяха в хор:

— For he is a jolly good fellow, for he is a jolly good fellow.^[1]

Хауърд стоеше в средата на стаята и не можеше да се опомни, но след миг се разсмя.

— Добре дошъл у дома! — каза Каролина и прегърна брат си. — Събрали сме се да посрещнем „блудния син“. Изненада ли се?

— Фантастично! Не съм и предполагал, че ще организиращ такава парти в моя чест.

Купонът започна. Джули и Алекс си взеха по чаша шампанско. Някой включи касетофона и настроението се приповдигна.

Алекс запозна Джули с присъстващите. Беше като всяко друго събиране. Всички се смееха, разговаряха, пиеха и си хапваха. Около единайсет гостите бяха леко замаяни от алкохола и веселието достигна връхната си точка. Забавляваха се чудесно. Джули намери приятелите на Алекс за чудесни, но ужасно ѝ се искаше да останат насаме.

Той я покани на танц. Притисната плътно в него, усещаше мускулестото му тяло, което бавно се движеше в ритъма на блуса. Това я възбуди. Алекс също не бе равнодушен към близостта ѝ.

Устните ѝ бяха толкова примамливи. Ужасно му се искаше да ги целуне. Имаше и друго желание, но...

Започна да гали с език шията ѝ, да целува очите ѝ. Изведнъж я дръпна за ръката и се измъкнаха от стаята. Никой не забеляза отсъствието им.

— Хайде да си вървим! — прошепна Джули. — Изгарям от желание да се любим.

— Не можем просто така да изчезнем. Хауърд ще се обиди.

Алекс отвори вратата на банята. Малко объркана, тя го последва и затвори след себе си.

— Луд съм по теб, Джули!...

Започна да я целува — отначало нежно, а после все по-страстно. Джули нямаше сили да му устои. Когато разкопча блузата ѝ, тя не се отдръпна. Плъзна ръка по гърдите ѝ и ги погали. Зърната им набъбнаха при това докосване и краката ѝ се подкосиха. Разтапяше се от удоволствие. Алекс продължи да гали тялото ѝ, спускайки се надолу. Мушна ръка в бикините, започна да потрива клитора ѝ и я накара да изпита върховна наслада.

— Толкова те желая, миличка! Усещаш ли как копнея за теб?!

— О, да! — промълви Джули и обхвана превъзбудения му член.
— Хайде да отидем в Малибу и да се любим цяла нощ!

Изведнъж в коридора се чуха стъпки и двамата затаиха дъх. Някой мина покрай банята.

— Да се върнем в хола! — предложи тихо Джули.

Алекс отново я прегърна.

— Как се чувстваш, скъпа?

— Като на седмото небе...

Той я целуна и я хвана за ръката.

На никого от гостите не му бе направило впечатление отсъствието им и никой не забеляза как Джули изпи чаша шампанско на един дъх. Само Алекс долови пламъчетата в очите ѝ и за сетен път се убеди, че е най-привлекателната жена от всички, които бе познавал досега.

Хауърд се приближи до тях.

— Мислех, че ще си почина тази вечер. Вие наистина ме изненадахте. Дори не съм и сънувал, че ще заваря вкъщи такъв голям купон.

— Не ти ли харесва? — попита го Алекс.

Той се усмихна.

— Напротив, намирам идеята за чудесна. Знаеш, че си падам по веселията. Спомняш ли си партито през лятото в къщата на родителите ти в Бевърли Хилс? Доколкото се сещам, беше по случай рождения ден

на майка ти. Господи, присъстваше целият хайлайф на Лос Анджелис. А фойерверките...

Алекс се изкашля и погледна Джули.

— Да, беше страхотно...

— Навярно добре познавате родителите му, или връзката ви е отскоро? — обърна се Хауърд към нея.

Алекс я прегърна.

— Имам чувството, че сме заедно от сто години. Не е ли така, скъпа?

— Е, поне през следващите сто със сигурност ще бъдете — каза Хауърд и ги остави.

Джули се отдръпна.

— Не смяташ ли, че е време да ми разкажеш малко повече за семейството си? То явно е по-специално, щом каните гости от такава класа.

— О, миличка, баща ми има няколко долара в банката.

Тя свъси вежди.

— Не ми се вярва да са няколко. Той банкер ли е?

Алекс направи отегчена физиономия.

— Точно сега ли трябва да говорим за това?

— Няма смисъл да отлагаме. Криеш ли нещо от мен?

— Не. Баща ми е шеф на фирмата, в която работя. И това е всичко.

Джули се вторачи в него.

— Искаш да кажеш, че е бос на целия фармацевтичен концерн.

— Това притеснява ли те?

Тя преглътна.

— Трябваше да ми го съобщиш по-рано.

— Говориш така, сякаш нещо ще се промени в отношенията ни.

— А ти си младши шефът? Не ми го побира умът! Просто не е възможно! Вече не ти вярвам, че не знаеш за опитите с животни.

— Джули, скъпа, да оставим тази тема! Напразно се ядосваш. Работата ми е съвсем друга.

Джули го стрелна с поглед.

— Но ти можеш да спреш тези безчинства! Трябва да се направи нещо, Алекс! Нали ще убедиш баща си да забрани всякакви

експерименти с животни? Вече нямам никакво желание да се запознавам с него.

Алекс я хвана за ръката.

— Мислех, че искаш връзката ни да продължи. Това не беше само любовна авантюра за теб, нали?

— Толкова съм объркана. Вече не знам... Донеси ми нещо за пиене. Нека бъде по-силничко. Шампанското няма да реши проблема ми.

— А уискито ли? Трябва спокойно да поговорим за всичко.

Джули беше разстроена ужасно и наистина имаше нужда от някакъв концентрат.

— Когато се запознахме, ми каза, че работиш в отдела за продажби.

— Вярно е. Ръководя го. И в това няма нищо лошо, нали?

— Не разбираш ли, че говоря сериозно? Много обичам животните и не мога да се примиря с факта, че ги измъчват по този начин само за да изобретят нов стимулатор или нощен крем. Хваща ме яд, щом се сетя за това.

— Това не е разговор за парти. Хайде да потанцуваме! Ще поговорим друг път.

Но Джули вече нямаше настроение и никак не ѝ беше до веселба. Искаше да научи всичко за тази ужасна фирма.

Не продължиха разговора си, защото Каролина и Хари дойдоха при тях. Тези хора ги интересуваха съвсем други неща. Чувстваше се неловко в компанията им.

Те с въодушевление разговаряха за пътешествия, голф турнири и за някакъв кон, който им създавал неприятности. Джули намираще всичко това за глупаво и безсмислено. Имаше чувството, че е чужда на това затворено общество и че никога не ще може да заживее с проблемите му. Досега не ѝ бе известно, че Алекс е един от шефовете на концерна. Този факт би могъл донякъде да повлияе на отношенията им. Но в същото време нищо не беше в състояние да ѝ попречи да го обича. И все пак бе шокирана. „Един ден той ще заеме мястото на баща си. Как можах да се влюбя точно в него! Ким се оказа права.“

Но след като размисли, реши, че би могла да въздейства на Алекс. „Трябва непременно да го спечеля за своята кауза.“

Настроението ѝ се оправи и отиде да танцува. Когато той ѝ предложи да заминат за Малибу, не му отказа.

Знаеше каква чудесна нощ я очаква. Искаше отново да заспи в обятията му и да се събуди до него в леглото.

— Но утре трябва да стана навреме. Лекциите ми са важни — напомни му, щом се качи в колата.

— Не се притеснявай, сутринта ще те закарам до университета. А сега си само моя.

— О, да! — усмихна се прелъстително Джули и се помъчи да не мисли повече за баща му.

„За всичко си има време. Луда съм по Алекс, а останалото все някак ще се оправи. Той не е твърдоглав и скоро ще го привлече на своя страна. Вече го поопознах. Утре вечер ще взема Лъки със себе си. Сигурна съм, че двамата ще се харесат. Лъки има чар, с който печели симпатиите на приятелите ми. Ще повдигам въпроса за опитите с животни, докато Алекс не предприеме нещо. Като един от шефовете на концерна може да спре експеримента. Аз ще му помогна. Имам вече нещо наум.“

---

[1] Защото той е един готин тип, той е едно прекрасно момче. — Бел.прев. ↑

IV

Джули не можеше да обмисли трезво плана си, щом любимият ѝ я прегръщаше и галеше така нежно гърдите ѝ. Помъчи се да прогони от съзнанието си лабораториите на ужасния фармацевтичен концерн. Не ѝ се щеше да помрачава в момента щастието си с подобни проблеми.

Нощта беше безкрайно вълнуваща, както предишната, и тя изведнъж се запита как бе живяла досега без Алекс. Целуваше го в унес. Езикът ѝ бе така игрив, а устните ѝ така жадни в любовната игра, че той задъхано стенеше от удоволствие. Успяваше да го възбуди все повече и повече, докарвайки го до полуда.

В блажено изтощение заспаха късно след полунощ. Сутринта Алекс се събуди с мисълта да приготви закуска и да закара Джули в университета, но щом я видя да спи така сладко в прекрасната си голота под зелените сатенени завивки, прииска му се да я люби отново и отново. Знаеше обаче, че тя не може да пропуска вечно занятията си и я разбуди с целувка.

— Всяка сряда вечерям с родителите си в Бевърли Хилс. Какво ще кажеш да дойдеш следващата седмица, за да те запозная с тях? — попита я, когато седнаха на масата да закусват.

— Идеята не е много добра. Още е рано да ме представяш на семейството си. Не знам за какво бих могла да разговарям с баща ти.

— Скъпа моя, мисли за мен, за нас!

— Не правя ли това през цялото време? — Джули му се усмихна нежно. — Нека поизчакаме малко! Когато се сетя за опитите в концерна му...

— Той си има хора за това.

— Е, и? В крайна сметка баща ти е този, който трябва да направи нещо.

— Вярно е, но...

— Какво „но“? — прекъсна го тя. — Отсега знам какво ще стане, когато се запозная с него. Ще дойде момент, в който ще загубя контрол

над себе си и ще му кажа право в лицето какво точно мисля за фирмата му. Той, разбира се, ще ме обори. Всеки е прав за себе си. Но трябва да се сложи край на подобни безчинства. Така не може да продължава повече.

— Все някога трябва да се срещнеш с родителите ми, скъпа, ако приемаш връзката ни на сериозно.

Джули така удари по масата, че Алекс се стресна.

— В кой век живееш, човече? На колко години си? На двайсет и осем, нали? Не можеш вечно да се държиш за полата на майка си. Що за традиция е това, да ме представяш на родителите си?

Той се усмихна малко смутено.

— Джули, живеем в общество и всеки трябва да се съобразява с нормите му. Ти също, скъпа. Един ден наистина ще те запозная със семейството си. Достатъчно по този въпрос.

Джули се вторачи в него. После също се усмихна.

— Винаги съм искала да имам мъж, който да се грижи за мен и да ме упътва в живота — заяви решително. — Но няма да дойда в сряда с теб. Надявам се, че родителите ти все някак ще го преживеят.

— Невъзможна си!

— Но много сладка, нали?

Алекс въздъхна, стана от масата и я целуна.

Тя го отблъсна внимателно.

— Ако продължаваш така, никога няма да стигна до университета, а не бива да пропускам лекциите си. Скоро ми предстои изпит и трябва да бъда по-прилежна, ако искам да го взема.

Докато караше таксито следобед, Джули си мислеше как ли би реагирала Ким, щом разбереше за общественото положение на Алекс. Дали тя, която беше толкова делова и в чието ежедневие нямаше и капка романтика, би пожелала такъв мъж?

Изведнъж ѝ се натресе този тип. Каза ѝ, че бил слязъл от автобуса на булевард „Олимпик“ и трябвало да стигне до „Манчестър авеню“. Изглеждаше около двайсетгодишен. Беше екстравагантен младеж, облечен в черно кожено яке върху яркочервена дълга тениска, на която беше нарисован човешки череп. Джули не можеше да избира клиентите си, защото просто трябваше да печели пари.

— Какво ще кажеш да излезем довечера, сладурче? Знам една страхотна дискотека в Сан Бернардино. Ще си изкараме чудесно.

Погледна го в огледалото за обратно виждане. Седеше отзад и се хилеше.

— Не съм свободна тази вечер.

— Ако нямаш нищо против, можем да променим програмата ти.

Момчето продължаваше да ѝ се хили нахално. Тя се почувства неловко. В този миг забеляза ножа в ръката му. Уплаши се до смърт.

— Карай!

Джули потегли. Усети как коленете ѝ омекнаха от страх. Ким често я бе предупреждавала, че тази работа е опасна за жена. Но уверена в себе си, Джули не се замисляше над опасността и приемаше всичко на шега. Сега бе хваната в капан.

— Започнах преди час и половина и нямам много пари...

— Е, щом е така, отиваме на „Манчестър авеню“.

Тя отново го погледна и не можа да повярва на очите си. Наглият тип най-спокойно си ядеше „ножа“, който преди малко бе опрял в гърба ѝ.

— Шоколад — каза той, дъвчейки. — Да не си си помислила, че ще ти взема парите или че ще те убия? Беше само шега.

— Бъди проклет! Знаеш ли, че страдам от сърце и това можеше да се окаже фатално за мен!

— Щом имаш такова заболяване, трябва да си стоиш вкъщи и да плетеш. Това е работа, която ще ти приляга най-много.

— Слизай!

— Ей, няма ли да ме закараш?

— Ще вървиш пеш. Но дотук ми дължиш два долара и двайсет цента.

— Не съм и предполагал, че ще се засегнеш толкова много.

Младежът ѝ подаде парите.

— Не сме ли се виждали някъде?

— Най-вероятно при връчването на наградите за филмово изкуство „Оскар“.

— Напълно е възможно. Ще се смилиш ли над мен, или да спра друго такси?

— Повече няма да се качиш в колата ми. Не понасям шегобийците!

— Слаби нерви, а?

Джули прибра парите, без да му отговори. „Шегаджията“ излезе от таксито ѝ, когато потегли, ѝ махна с ръка. Тя си пое дълбоко въздух. „Има мъже, които... Алекс няма да повярва, че съм имала такава невероятна случка. Но когато му я разкажа, ще я поукрася малко.“

На него обаче изобщо не му стана забавно.

— Не бива да шофираш повече! Много е опасно за жена. Бих могъл да ти намеря някаква работа при нас.

— Само това ми липсваше! — избухна Джули. — Предложението ти е напълно подходящо за мен. Не, благодаря! По-скоро бих станала проститутка.

— Наистина, професия като всяка друга.

Алекс я прегърна.

— Карай си тогава проклетото такси! Но рано или късно ще спреш да работиш.

— Как така?

Той я целуна.

— За това ще поговорим по-късно.

Алекс пристигна сам в Бевърли Хилс. Не беше в добро настроение. След вечерите, прекарани с Джули, сега се чувстваше самотен. Но традицията трябваше да се спазва.

Майка му още се обличаше, а баща му го очакваше в хола, пригответил обичайните питиета.

— Имам задача за теб — каза му, когато излязоха на терасата. — Утре сутринта заминаваш за Париж. Само за няколко дни. Билетите са купени. Самолетът излита в два и десет следобед. Ще отседнеш в хотел „Шератон“. Трябва да присъстваш на интернационалния конгрес, който ще се състои вдругиден. Ще се запознаеш с господин Роцанд и очаквам да му направиш добро впечатление. Би било чудесно, ако успеем да установим търговски отношения с Европа. Можем да открием във Франция пазар за продукцията ни. Вярвам, че ще свършиш работа.

Алекс не беше особено очарован.

— Не можа ли да ме предупредиш по-рано?

Ед Търнър въздъхна.

— Знаеш, че главата ми пуши от работа. Наистина забравих, извинявай! Но този конгрес е важен. Помъчи се да се настроиш делово! Ще се върнеш следващата сряда. Няма проблем, нали?

— Не ми е много приятно, че уреждаш нещата без мое знание. Следващия път искам да участвам в уговарянето на подобни задачи. Мисля, че имам право на това.

Баща му го потупа по рамото.

— Не го приемай лично! Знаеш, че съм човек на бързите решения. Утре ще ти дам подробни указания. Пък и в крайна сметка, няма да се чувстваш зле в Париж. Сигурен съм, че ще ти хареса. Този град има особена атмосфера. А и жените... Знаем как ще закипи младежката ти кръв.

Алекс си запали цигара.

— Имам сериозна приятелка и не съм настроен за авантюри.

— Русокосата ли? Престъпник те е видял с нея. Трябва да е много атрактивна блондинка. — Ед Търнър изпи уискито си на един дъх. — Защо не я доведеш? Винаги си ни запознавал с момичетата, с които излизаш.

— Тя няма време. Трябва да чете. Скоро ѝ предстои изпит.

— Значи е онази студентка, която през свободното си време кара такси, за да си изкарва джобни?

— Да, татко.

— Само не се оставяй да ти замае главата! Тези момичета знаят какво искат и го преследват докрай.

— Нека да говорим за Париж! — Алекс се опита да смени темата. — Защо не изпрати Франклин Дъст? Би ни представил отлично.

— Исках ти лично да се срещнеш с господин Рошанд. Мисля, че ще му направиш по-добро впечатление.

Двамата още разговаряха и отпихаха от чашите си, когато Мона слезе по стълбите, елегантна и привлекателна в копринената си рокля на цветя.

— Защо си се умислил, момчето ми? Някакви проблеми?

— Не му се ходи в Париж, а утре трябва да хване самолета в два и десет.

— Объркваш целия ми личен живот, татко.

— Бизнесмените мислят първо за работата си — рече Ед поучително. — Ако не се съобразявах с това, днес нямаше да бъда на върха.

Алекс изпи и второто си уиски, но и то не оправи настроението му. Хрумна му идея. „Трябва веднага да говоря с Джули. Тя може би ще се съгласи да ме придружи. Тогава няма да се чувствам самотен. Почти една седмица с нея в Париж... Ще бъде фантастично!“

Цяла вечер напразно се опитваше да я открие. Накрая се отказа.

Джули и Ким бяха ходили да гледат новия филм на Спилбърг, а след това се бяха отбили да хапнат в един италиански ресторант. Когато се прибраха, бяха толкова изморени, че веднага бяха заспали и не бяха чули телефона.

Едва на сутринта Алекс успя да се свърже с нея.

— Непременно трябва да говоря с теб, скъпа. Удобно ли ти е да се срещнем в дванайсет? Ще те взема от лекции.

— Нещо важно ли е? — попита сънено Джули.

— Разбира се, иначе нямаше да те безпокоя толкова рано. Къде, по дяволите, беше снощи?

Тя му разказа набързо.

— Защо сега не ми кажеш какво се е случило?

— Не мога по телефона. Така че в дванайсет, окей?

— Добре.

Ким беше излязла рано тази сутрин. Видяха се за малко в университета.

— За къде си се забързала?

— Имам среща с Алекс.

— О, вече започвате от обяд!

Джули не й отговори и излезе на улицата. Изведнъж чу зад гърба си познат мъжки глас.

— Не мога да повярвам! Та това е моята таксиметрова шофьорка.

Обърна се и видя вчерашния нагъл тип. Носеше същото черно кожено яке, само си беше сменил тениската.

— Липсвахте ми — подхвърли му иронично. — Какво шоколадче сте си купил днес?

— Не ми се сърдете. Наистина исках само да се пошегувам. Приятно ми е, казвам се Джак. Ще ме вземете ли около четири часа от

„Манчестър авеню“, за да ме откарате на един адрес? Или днес не сте на работа?

Джули го погледна озадачена.

— Какво, за бога, правите тук?

— Каквото и вие — следвам. Знаех си, че съм ви виждал някъде. Такова лице, а още повече такава хубава фигура не се забравят никога.

— Ако не престанете да се занасяте може следобед да карате колело, вместо да се возите на такси.

— Окей, вече ще съм примерен. Ще ме закарате, нали?

— Само ако наистина се държите прилично.

— Давам ви честната си дума, че ще се държа като джентълмен.

— Ще се видим по-късно, а сега бързам.

Алекс я очакваше с нетърпение. Седна в колата и го целуна за поздрав.

— Какво се е случило?

— Искаш ли да дойдеш днес с мен в Париж?

Стори й се, че не е чула добре.

— Това е шега, нали?

— Не, говоря сериозно. Ще хвана самолета в два и десет. Трябва да присъствам на един конгрес и, ако ми провърви, ще сключа сделка.

— Това пътуване не дойде ли малко внезапно?

— Така е, но когато става дума за работа, баща ми е безкомпромисен. Ако не дойдеш с мен, ще се чувствам много самотен.

— О, скъпи, и аз искам да бъдем заедно, но не мога да те придружа. Имам да върша куп неща. Не е желателно да пропускам повече лекции. Не може ли да те замени някой?

— Баща ми си е наумил аз да отида и нищо не е в състояние да промени решението му.

— Той ми става все по-неприятен. Имам чувството, че го мразя от цялата си душа. Моля те, не заминавай! Остани при мен! Какво ще правя без теб? Колко време ще отсъстваш?

— Ще се върна следващата сряда.

Джули го погледна тъжно.

— Каж ми, че е само една лоша шега!

— И аз съм разстроен ужасно, но нищо не може да се направи. Толкова ли е важен този твой изпит?

— Как изобщо може да ми задаваш такъв въпрос? Разбира се, че е важен. Не искам да прекъсвам следването си.

— Можем да се оженим.

— Страхотно решение на проблема! — отвърна иронично Джули. — Така би могъл да спечелиш момиче през деветнайсети век. Но аз искам да имам професия и да бъда независима. Ще имам по-голямо самочувствие, ако мога да се издържа сама.

— Е, в такъв случай няма да ти липсвам много през тези няколко дни.

Алекс погледна часовника си.

— Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Вече не съм гладна, но ще те придружа.

Влязоха в отсрещния ресторант.

— Ако бях на твое място, нямаше да позволя баща ми да решава какво да правя.

— Не е толкова лесно, скъпа. Не аз съм шефът. А и не мога да му откажа. Ако човек иска да постигне нещо, не бива да жали сили. Той самият е работил много, докато успее да се изкачи на върха.

— Не всичко се постига само с къртовски труд. За да натрупа толкова много капитал и да заеме такъв пост, трябва да се е сработил добре с големите акули.

— Права си, баща ми е страхотен бизнесмен и дипломат, но въпреки това...

— Ти не умееш да устояваш правата си. Ако бях аз...

Алекс се усмихна.

— Всъщност баща ми не е толкова лош.

— А какво става с опитите с животни?

Той я хвана за ръката.

— Моля те, Джули, не сега! Остава ни още малко време да бъдем заедно, а ти отново подхващаш тази тема.

— И ти искаше да ме закараш оттук на летището?

— Да, така възнамерявах. Щяхме да купим в Париж всичко необходимо за престоя ни.

— Знам, че парите не са проблем за теб, но не мога да тръгна. Остани тук, Алекс! — В очите ѝ се четеше молба.

— Невъзможно е, скъпа. Трябва да се разделим за няколко дни.

Тя се ядоса.

— Може пък така да е по-добре и за двама ни — подхвърли студено.

Пиха кафе и изядоха по един сандвич. Не спряха да се карат през цялото време. Накрая Алекс предложи да си тръгват, защото преди да отлети за Париж трябвало да се отбие в офиса си. Джули му каза, че ще си вземе такси и не е необходимо той да я изпраща.

На сбогуване Алекс понечи да я прегърне и да я целуне, но тя се отдръпна.

В този момент Джули се закле, че един ден ще отмъсти на Ед Търнър за всичко, което косвено ѝ беше причинил.

„Как ще издържа цяла седмица без Алекс?!“ Беше много разстроена. Когато се качи в таксито, имаше чувството, че сълзите ѝ всеки момент ще потекат.

Преди да замине, Алекс се обади на баща си.

— Няма да ходиш в Париж — каза му той. — Ще хванеш в четири часа самолета за Тихуана.

— Какво става, татко? Нали уж всичко беше уредено?

— Нищо особено не се е случило. Просто сменяш посоката. Трябва непременно да се срещнеш с Джон Харисън. Разбрах, че се бил пристрастил към алкохола. Кой знае какви ги върши! Провери как вървят работите там.

— Знаех, че има някакви проблеми, и те бях предупредил да не му възлагаш бизнеса в Тихуана. Но ти не ме послуша.

— Преди не надигаше толкова често бутилката, а и е добър специалист. Често го доказваше. Струва ми се, че има някаква особена причина да се налива. Искам да видиш как стоят нещата. Може да се е забъркал в някоя любовна авантюра и това да не му отразява благоприятно. Не можем да си позволим един шеф в компанията „Търнър“ да се разхожда пиян. Нали ще се справиш, Алекс? Добре познаваш Джон. Може би ще успееш да се върнеш към края на седмицата.

— И така, значи в четири часа за Тихуана? Надявам се да не се сетиш след малко, че в три ме очакват в Оклахома.

Ед се усмихна.

— Това е окончателно.

Алекс се опита да се свърже с Джули по телефона, но никой не се обади.

Когато Джули се прибра след разходката си с Лъки, Ким вече си беше вкъщи. Разказа ѝ за внезапното заминаване на Алекс.

— Защо си толкова глупава? На твое място бих отишла с него. Господи, кога друг път ще имаш възможност да видиш Париж!

— Знаеш колко много съм заета, а и не искам да загубя работата си.

Приятелката ѝ наистина не можеше да я разбере.

— Ако изцяло му се посветиш, той би могъл да се ожени за теб. Тогава няма да е необходимо да караш такси.

— Искам да завърша следването си. Образованието дава известно самочувствие. Никой не може да ме убеди в обратното.

— Дори и твоят любим?

— Дори и той.

— Тогава не се оплаквай! Все ще издържиш няколко дни без него. Има и по-лоши неща на този свят.

— Един ден ще си разчистя сметките с баща му — измърмори Джули. — Не мога да понасям този човек!

— Защо говориш така за някого, когото изобщо не познаваш?

— Но знам много неща за него. А сега ме извини, но бързам.

Джак вече я чакаше пред дома си на „Манчестър авеню“. Дъвчеше дъвка и се ухили, когато таксито спря.

— Наистина сте точна.

— А вие какво очаквахте? Къде отиваме?

— Карайте!

— Окей!

Джули включи брояча и потегли.

— Хубав парфюм! Харесва ми.

— Не се занасяйте!

— Държете се много резервирано към мен. С какво толкова съм ви обидил? Не вярвах, че ще се уплашите.

Тя го погледна студено.

— Ако често си правите подобни шегички, някой път може да пострадате. Полицайте си знаят работата.

— Изобщо не съм лошо момче. Следвам театрално изкуство и английска филология. Не съм рокер.

— Като ви види, човек би казал обратното.

Джак се засмя и изхвърли дъвката си през прозореца.

— Ако не срещна скоро някое хубаво момиче по улицата, ще ме закарате на летището, за да видя какво става там.

— Никога ли не сте виждал самолети?

Той ѝ хвърли изненадан поглед.

— Не знаете ли какво се е случило?

— Да не би да е пристигнал президентът? Или е имало някакъв атентат?

Джак поклати глава.

— Един самолет се е запалил веднага след старта. Било е нещо ужасно. Всички пътници са загинали. Едва в подобни случаи оценяваме колко ни е скъп животът. Така че карайте внимателно.

Изведнъж краката ѝ се подкосиха.

— Сигурен ли сте за...?

— Чух го по радиото.

— Какъв беше самолетът?

— Доколкото разбрах, ДС-6.

Джули нервно удари с юмрук по кормилото.

— За къде е трябвало да лети?

— Мисля, че за Европа, за Париж.

Тя така рязко натисна спирачки, че щеше да удари главата си в предното стъкло, ако нямаше колан.

— Да не сте се побъркала?! Или искате и ние да катастрофираме?

— За Париж? — повтаря Джули с разтреперан глас. — Но това е невъзможно! Навярно грешите.

Колите отзад забибипкаха и тя отново включи на скорост.

— Какво се е случило? Кое ви разтревожи? Нещо свързано с инцидента?

Джули усети как тялото ѝ се вцепенява. Все още не можеше да осъзнае случилото се.

— Полетът наистина ли е бил за Париж?

— Да, самолетът е трябвало да отлети в два и десет.

Джули се вторачи пред себе си, бяла като платно.

— Не, не, не!

— Да не би ваш познат...?

Погледът ѝ беше празен.

— Може някои от пътниците да са оцелели.

— Моля ви, слезте... Трябва веднага да се прибера вкъщи!

— Какъв луд късмет имам! За втори път ме изхвърляте от таксито. Отново ме оставяте наред улицата, Сандра.

— Казвам се Джули.

— Добре, Джули, съжалявам, че ви съобщих тази лоша новина. Ще си взема друго такси. Не се притеснявайте! Възможно е някой да се е спасил...

Джак докосна леко ръката ѝ и слезе. Тя потегли. Караше като насън. Чувстваше се смазана. „Как може съдбата да бъде толкова жестока към мен?! Не, не може да бъде вярно! Самолетът, с който е станала злополуката, сигурно не е същият, с който отлетя Алекс. Навярно е бил друг. Това не е единственият полет за Париж. Или...“

Прибра се вкъщи. За първи път не се зарадва на Лъки и не го погали.

Откри телефонния указател под куп списания. Потърси номера на компания „Търнър“ и попита за Алекс. Секретарката ѝ каза, че бил в командировка. Този отговор ѝ беше достатъчен. Когато по радиото съобщиха, че от полет 723 всички пътници са загинали, загуби всякаква надежда.

Неподвижно седеше до телефона, наблюдаваше как кучето ближе ръцете ѝ и нямаше сили дори да го помилва.

„Господи, Алекс! Моят Алекс е мъртъв!“

Все още не можеше да приеме тази ужасна новина.

Когато Ким се върна от фитнес центъра, Джули все още гледеше изцъклено в една точка, а Лъки дремеше в краката ѝ. Изплашена, съквартирантката ѝ захвърли сака си и отиде при нея.

— Видях долу таксито ти. Какво се е случило? Да не си катастрофирала?

Джули имаше вид на призрак.

— Не слушаш ли радио? Не разбра ли за злополуката?

— В тренировъчния салон няха тази възможност. Какво е станало?

Когато ѝ разказа всичко, Ким беше потресена. Не знаеше как да я успокои.

— Алекс е мъртъв. Не мога дори да си го представя!

— Може да е взел друг самолет...

Джули поклати тъжно глава.

— Едва ли... Той бързаше да не закъснее за летището. Полетът му беше в два и десет. А на раздяла се скарахме. Казах му, че е прекалено зависим от баща си. А сега няма да го видя повече, за да го прегърна и да му се извиня.

Сви се на кълбо и заплака. Лъки започна жално да скимти. Ким протегна ръка и го погали. Тя самата беше поразена от новината и можеше да си представи колко ужасно се чувства Джули в момента.

Когато се поуспокои, Джули потърси носната кърпичка и избърса сълзите си. Изведнъж лицето ѝ придоби заканително изражение.

— Този безскрупулен Ед Търнър е виновен за смъртта на Алекс! Той го изпрати в Париж!

Ким я погледна стреснато.

— За баща му ли говориш?

— Аз ще му отмъстя. Обещавам ти! Утре ще организирам демонстрация в университета. Ще привлече вниманието на обществеността, дори и ако трябва да изляза гола на улицата.

Ким беше паникьосана.

— Успокой се, скъпа! За какъв протест става дума?

Джули си пое дълбоко въздух.

— Шествието ще бъде против опитите с животни. И трябва пряко да засегне Ед Търнър.

— Ще го оповестиш ли предварително?

— Точно това смятам да направя. Искам всичко да бъде добре организирано, а не някаква импровизация. Вестниците ще пишат за това и ще предизвикат по този начин общественото недоволство. Вече имам нещо предвид.

— Мислиш ли, че би се харесало на Алекс?

— Сега не мога да мисля за него. По-добре да концентрирам цялата си енергия върху баща му. Трябва да отреагирам по някакъв начин. В противен случай ще се побъркам!

Ким осъзна колко много се измъчваше приятелката ѝ. Може би това, което замисляше, щеше да ѝ помогне да преодолее болката си.

— С теб съм, Джули. Няма да те оставя сама! Отдавна бяхме запланували нещо такова и сега му дойде времето.

— Точно така, сега е моментът. С Ед ще се заема лично!

Ким наистина се уплаши.

— Не върши глупости! Не можеш да се разправяш сама с него. Той сигурно постоянно е в обкръжението на бодигардовете си.

Джули стана, отиде до шкафа и започна да рови вътре.

— Какво търсиш?

— Тук някъде трябваше да е спрят.

— О, не! Не го прави! Знаеш, че е забранено!

— Изобщо не ме интересува кое е позволено и кое не е. Този ужасен тип трябва да си получи заслуженото!

След лекциите Джули държа пламенна реч. Беше толкова силна в аргументите си, че почти всички я подкрепиха и се съгласиха да участват в демонстрацията. Джак също беше на нейна страна.

— С теб съм, Джули! Можеш напълно да разчиташ на мен.

Тя се усмихна.

— Много мило от твоя страна. Добре би било, ако се съберат повече студенти. Мястото и времето на срещата ще напиша на дъската за обяви. Господи, дано всичко мине както трябва!

— Ще обмислим точно как ще протече шествието. Ще тръгнем с протестни плакати по улиците и така ще блокираме движението. Не вярвам да не направим впечатление. Ще бъде още по-ефектно, ако доведем и животни.

— Това е страхотна идея! Велико е! Ако всеки вземе със себе си куче или коте... Не, по-добре без котки, те ще се разбягат и може да се случи нещо.

— А какво ще кажеш за по-големите котки? Един мой приятел има два леопарда. Ще го накарам да дойде с тях.

Джули се засмя гласно.

— Никога не съм и предполагала, че ще ти хрумне подобно нещо. Май не си лошо момче, Джак.

— Ще ме повозиш пак в таксито си, нали?

— Ако утре всичко мине добре и във вестниците излезе статия за нас, шефът ми сигурно ще ме изхвърли от работа.

— Не се притеснявай, ще ти намерим друга. Баща ми има връзки. Можеш да разчитааш на мен. Нали сме приятели?

— Мисля, че да...

Когато останаха само двамата, изведнъж Джак я погледна така, сякаш току-що бе открил Америка.

— Можеш да се качиш на бял кон.

— Наистина не би било зле. Като малка съм яздила пони.

— Тогава няма никакъв проблем. Ако се случи нещо непредвидено, ние сме с теб. А какво ще кажеш да се съблечеш гола?

— Чуваш ли се какво говориш? Това вече е прекалено. Джак, става дума за сериозни неща.

— Но това би ми се харесало.

— Не се занасяй! Няма да смъкна и една дреха от себе си, но идеята за белия кон ми допада. Ще имаш ли грижата?

— Не представлява трудност за мен. Ще уредя и работата с леопардите. Трябва само да кажем на другите да доведат домашните си любимци.

Джули въздъхна.

— Дано пресата отрази събитието. Надявам се журналистите да вземат интервю от мен, за да изложи гледната си точка.

— Действително трябва да се предизвика общественото недоволство. Хората ще разберат за тези ужасни опити и няма да купуват повече кремове и лекарства, заради които биват убивани животни.

— Преди всичко трябва да спрат да се продават продуктите на Търнър. Ако можех, бих унищожила целия му концерн.

— Защо точно неговия?

— Друг път ще ти обясня. Погрижи се за коня!

— И за леопардите — добави Джак.

Ким и Джули бяха заети през целия ден с подготовката на демонстрацията и Алекс не можа да ги открие по телефона. Напразно се беше опитвал и предната вечер.

В Тихуана беше ужасно горещо. След като пристигна, той отиде направо в хотела, където беше отседнал Джон Харисън. Не можеше да си обясни защо служителят на баща му не си е наел квартира.

Когато попита за него на рецепцията, му казаха, че Джон бил напуснал стаята си преди две седмици. Новият адрес не им бил известен.

Алекс даде голям бакшиш и портиерът го упъти към дискотека „Ураган“. Там можел да го открие по всяко време.

— Името звучи многообещаващо, нали, господине?

Алекс Търнър се усмихна.

— Та той е четирийсет и пет годишен! Какво толкова намира в една дискотека?

— Там момичетата са под двайсетте.

Алекс не можа да повярва на ушите си.

Запъти се към локала, който беше в покрайнините на града.

Напразно чака Джон да се появи отнякъде. „Какво, по дяволите, се е случило с него?!“

Трябваше да разговарят на всяка цена. На следващата вечер отново седна на бара, поръча си питие и започна да се озърта. Главата го заболя от силната музика. Не харесваше шумните заведения.

До него седна някакъв мъж, когото вчера не беше забелязал. Беше симпатичен, словоохотлив и поглъщаше чаша след чаша. Алекс имаше достатъчно пари, за да си купи информацията, която му бе необходима.

— Господин Харисън често идва тук. Доколкото знам, живее заедно с Лу на две мили оттук.

— Лу?

— Една деветнайсетгодишна мексиканка. Работи в бара. Тук се и запознах.

— Окей, бихте ли ми дал адреса ѝ?

— Ще се ориентирате лесно. Това са няколко бараки една до друга.

— Бараки?!

Алекс не очакваше да чуе подобно нещо и беше, меко казано, изненадан.

— Не знам как бих могъл да ги опиша по друг начин. Може би дървени къщички, ако така ви харесва повече.

— И Харисън живее в тези коптори? Наистина ли говорим за един и същи човек?

— По описанието ви съм сигурен, че е той.

Алекс Търнър беше малко объркан. Това, което чу, не можеше да бъде вярно. Най-вероятно мъжът се беше припознал.

Джон беше умен бизнесмен, здраво стъпил на земята. Нима толкова бе променил начина си на живот? Просто не го побираше умът му.

Стъмни се, докато намери адреса. Пред бараката имаше препълнен контейнер за смет. Наоколо беше мръсно. Почука на вратата. След миг пред него застана красиво мургаво момиче с дълга черна коса, загърнато в халат.

— Извинете за безпокойството, госпожице! Тук ли живее Джон Харисън?

Тя го погледна с големите си черни очи и се провикна.

— Скъпи, за теб!

Когато Алекс влезе, щеше без малко да срита две котки, които гальовно се увиваха около краката му. И тогава го видя. Беше много отслабнал. Носеше мръсни джинси и тъмносиньо поло, изпод което се подаваше тениска. Очите му бяха някак изцъклени. В усмивката му се четеше безпомощност. Лицето му беше подпухнало.

— Това е самият Алекс Търнър. Влизай! Кой вятър те довя в Тихуана?

— Както виждам, не си в най-добрата си форма.

— Сядай, ще пийнем по нещо! Лу, изпъди проклетите котки навън!

Момичето взе животинките и изчезна. Алекс се отпусна в изтъркания фотьойл. На масата имаше полупразна бутилка с уиски, две чаши и пепелник, пълен с фасове.

— Какво става с теб, Джон?

Джон Харисън сложи пред него една възмръсна чаша и я напълни догоре.

— Наздраве, стари приятелю!

На Алекс изобщо не му се пиеше в момента, но не искаше и да го обиди. Освен това не знаеше каква би била реакцията му. Алкохолът замайва главата и човек бързо става агресивен.

— Мухи! Навсякъде тези ужасни мухи!

Джон се помъчи да убие една, но не успя.

— Какво означава всичко това? Защо живееш в тази мръсотия?

— Не ти ли харесва спретнатата ми къщурка? Тук се чувствам прекрасно, а Лу е жената на моя живот.

— Окей, окей! Нямам нищо против момичето. Но защо не живееш с нея в хотела и защо не си гледаш работата?

Джон избърса потта от челото си. Косата му беше мазна.

— Тук ми харесва. Разбираш ли, моето момче? Напускам работа.

— Шегуваш се, нали?

— Говоря сериозно. Писна ми от сделки, скъпи костюми, официални вечери. Не ми трябват парите на баща ти. Осъзнах, че човек може да живее и с малкото, което има, стига да е щастлив.

— Но това не е твоята среда, Джон. — Алекс се огледа. — Всичко това не е в стила ти. С Лу можеш да живееш също толкова добре и на друго място. Не е задължително да бъде луксозна вила, но тук...

— Тук е чудесно.

Джон изпи уискито на един дъх и си наля пак.

— Трудно ми е да повярвам, че ти харесва. Но явно ти не си вече онзи Джон, когото някога познавах.

— Човек се променя с времето. Радвам се, че дойдох в Тихуана. Вече се чувствам свободен. Никаква работа, никакви задължения. Всеки един от нас може отново да стане такъв, какъвто го е създала природата — волна личност. Но ти изобщо не пиеш.

Алекс неохотно отпи глътка.

— Ако продължаваш така, само от време на време да стъпваш в офиса си, знаеш докъде ще я докараш. Въпросът е сериозен. Познаваш баща ми. Той може да прояви разбиране към всекиго, но бизнесът трябва да върви. Затова съм и тук, защото при теб нещата се влошават.

— Не ме поучавай! Кажи му, че напускам. Ще е най-добре и за двама ни.

Алекс се помъчи да запази спокойствие.

— Не бъди лекомислен, Джон! Не се прави на луд! Обмисли всичко още веднъж и ми кажи крайното си решение утре или вдругиден.

— Искаш да кажеш, когато съм трезвен? Ще има дълго да чакаш. Когато съм пиан, съм сякаш в друг свят. Наситил съм се на този, в който живеем.

Алекс реши, че е крайно време да го вразуми. Подкрепи се с още една глътка уиски. Опита се да си обясни какво толкова романтично открива Джон в тази атмосфера. Не знаеше как да го върне към действителността.

Междувременно си спомни и за Джули. Тук нямаше телефон, от който да ѝ се обади. „Като че ли е по-добре да не се чуваме за известно време. Може би тя има нужда да поразмисли малко. Когато се сбогувахме, беше студена и сдържана...“

V

Ким се безпокоеше. Минаваше полунощ, а съквартирантката ѝ още не се беше прибрала. Спреят не беше в шкафа и това я притесни. Помъчи се да заспи, но не можа.

Джули явно беше отчаяна. Нямах да види повече мъжа, когото обичаше. За първи път в живота си бе истински влюбена, тази ужасна злополука бе помрачила щастието ѝ.

Ким знаеше колко напрегната е тя в момента и още повече се тревожеше за нея. Около дванайсет и двамайсет най-сетне чу да се отключва вратата и се успокои. Скочи от леглото и отиде по нощница в хола. Джули седеше на масата и плачеше. Ким я прегърна.

— Не мисли за това, скъпа! Да ти наля ли бърбън?

Джули избърса сълзите си.

— Не ми се пие. Алкохолът няма да ми помогне. Той не е лек за болката ми. Господи, не мога да спра да мисля за Алекс!

— Разбирам те. Но с времето ще го забравиш.

Изведнъж Джули я погледна странно.

— Какво си облякла, за бога?

На Ким ѝ стана неудобно.

— Та това е старата нощница на баба ми. Тя е мека и я обличам, за да ми топли, когато захладнее. Любимата ми е. Не си струва заради мъж, който и да е той, да изпадаш в такава депресия. Успокой се! Къде беше досега? Притесних се за теб. Утре е демонстрацията. Трябва добре да се напиш. Нали вече всичко е уредено?

— Нямах проблеми с организацията. Джак много ми помогна...

— Къде беше досега? — повтори Ким.

— Исках да отмъстя на баща му. Разбира се, не можах да се разправам лично с него, но успях да му скроя „малка шегичка“. Ще се ококори, когато утре види къщата си отвън.

Ким веднага се сети за спрея. Изтръпна.

— Нали не си го направила? Не е в стила ти, Джули! Щом останеш сама, вършиш само глупости.

— Нямах друг начин. Издебнах момента, когато напусна къщата с бодигардовете си.

— Дано никой не те е видял!

— Бях предпазлива.

Ким отново я прегърна.

— Не се измъчвай повече! Мисли за протестното шествие! Ако продължаваш така, няма да стигнеш доникъде. Полицията може да ни спре.

— Важното е, че ще пишат за нас във вестниците. Надявам се всичко да мине добре. Последниците не ме интересуват. Дано се съберат повече хора.

Домашната прислужница Дора Шмидт, зачервена като рак, нахлу в трапезарията, където Ед и жена му закусваха. Тя беше германка и работеше от десет години за Търнърови. Те никога не я бяха виждали толкова изплашена.

— Господин Търнър, бързо излезте да видите на какво прилича къщата ви! Кой би могъл да направи такава свинщина?

Мона нервно оправи косата си.

— Какво се е случило, госпожице Шмидт?

— Елате! Това е дело само на престъпници!

Мона изскочи веднага и Ед я последва. Върху бялата фасада на къщата беше изписано:

Спрете опитите с животни! Убийци!

— О, господи! Това е ужасно, скъпи!

Ед Търнър се огледа, сякаш извършителите се бяха скрили в храстите. Беше сащисан.

— Каква наглост! Как ли са се промъкнали? Никой ли не ги е видял? Не са ли ги спрели?

Прислужницата повдигна рамене.

— Снощи излязохте с бодигардовете си, господин Търнър...

Мона буквално трепереше.

— О, Ед, трябва да си по-предпазлив! Кой знае какво замислят още! Може би това е някаква престъпна организация.

Той я прегърна.

— Хайде да влезем вътре, скъпа! Не се паникьосвай толкова! Госпожице Шмидт, погрижете се всичко да бъде почистено!

Но Мона не се успокои.

— Това е заплаха, не разбираш ли? Днес не бива да излизаш без телохранителите си!

— Мила, не изпадай в истерия! Знаеш, че не бих се изложил на риск. Забрави инцидента! Някой просто е искал да ни ядоса. Това е всичко.

— Наричат ни убийци.

— Познаваш тези защитници на природата и животните. Кой знае какво им е дошло сега на ум? Те са просто несретници. Не виждат по-далеч от носа си.

— Обади се в полицията! Трябва да си получат заслуженото.

— Правиш от мухата слон. Нека оставим нещата да отшумят. Ако ангажирам властите, проблемът ще се усложни. Не мисли повече за това, Мона! Пасивността е най-добрият подход към тези хора.

Мона Търнър отново седна на масата. Премести чинията със сандвичите. Вече нямаше апетит. Запали си цигара.

— Не е ли рано да пушиш?

— Много се разстроих. О, господи! Дано наистина не е нещо сериозно! Ами ако се опитат да те отвлекат?

— Престани! Те са безобидни. Вероятно са искали да ме посплашат малко. Не го вземай толкова навътре!

Ед също беше разтревожен, но не го показа. Не искаше да притеснява жена си допълнително. В момента Мона беше в такова състояние, че и най-малката дреболия би я изнервила, а той не понасяше напрегната атмосфера.

— И ще премълчим цялата тази история? Сигурен ли си, че това е най-правилното решение?

— При това единственото, скъпа. Довери ми се! Прислужницата ще почисти и всичко скоро ще бъде забравено.

— А ако тази вечер отново надраскат нещо!

— Няма да се повтори. Ще наредя къщата да се охранява денем и нощем. Доволна ли си?

— Не знам дали тези хора няма да се върнат и дали не искат и нещо друго от нас.

Сензацията беше страхотна. Минувачите се присъединяваха към демонстриращите. Такова шествие не можеше да се види всеки ден по улиците на Лос Анджелис. И както се очакваше, успя да разгорещи страстите. Някои започнаха да ръкопляскат, когато студентите минаха с животните начело с Джули. Тя бе облечена в червена мантия и яздеше бял кон. Имаше много кучета, две магарета, три маймуни, четири понита, една коза и два леопарда, които приятелят на Джак беше довел със себе си. На плакатите бяха изписани причините за протеста.

Движението беше спряно. Кучетата лаеха. Автомобилите надуваха клаксоните. Настъпи голям хаос. Джули гордо и привидно невъзмутимо седеше на коня. Като дете бе яздила малко пони, но тогава беше по-лесно. Сега изпитваше страх от височината.

След двайсетина минути дойдоха полицаите. Разпръснаха демонстрантите, но не приложиха строги мерки, защото имаше много хора, които подкрепяха протеста.

Когато Джули слезе от коня, журналистите веднага я заобиколиха. Стана според очакванията ѝ. Заедно с Ким, Джак, някои по-близки приятели и двама репортери от „Лос Анджелис икзаминър“ седнаха в малко бистро. Към тях се присъедини и една фотографка от „Херълд трибюн“.

Сега беше моментът да каже всичко, което отдавна ѝ тежеше на душата. Говори открито против опитите с животни и не се поколеба да спомене името на боса на най-големия фармацевтичен концерн в града.

Безразлично ѝ бе какво щяха да пишат по-късно вестникарите, важното беше, че взеха интервю от нея. Когато я снимаха за репортажа, тя застана предизвикателно пред обектива. В погледа ѝ се четеше решителност. Всички заети в този бизнес трябваше да разберат с кого си имат работа, а най-вече — Ед Търнър.

Вълнението попремина и хората се разотидоха. Стана време за обяд. Джули, Джак и Ким се отбиха в кафене „Робърт“, което се намираще близо до квартирата на момичетата и те го посещаваха често. Поръчаха си кафе и хамбургери.

— Беше страхотно! — възкликна Ким. — Усецам как краката ми още треперят. Между другото полицаите се държаха добре с нас.

— А ти какво очакваше? — намеси се Джак. — Да започнат да ни бият с палки ли? Тогаваше да заприлича на революция. А това си беше мирна демонстрация.

— Но не бяхме съобщили предварително за шествието. Можеха да ни арестуват или да ни глобят.

— Ако се стигне дотам, ще си наемем адвокат. Според мен са решили, че не е нещо сериозно — каза Джули. — И все пак статията, която ще излезе за нас във вестниците, показва, че проблемите, обект на протеста ни, са важни и интересуват обществеността.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита я Ким.

Тя се усмихна.

— Сега ми е по-леко. Всичко мина идеално. Благодаря и на двама ви за помощта, която ми оказахте!

— Беше въпрос на чест. В такива моменти винаги можеш да разчиташ на мен. Но дали аз мога да разчитам на теб, когато ми се наложи да ползвам таксито ти?

— О, Джак, престани! Сигурно шефът вече ме е уволнил. Добре познавам Харолд Престън.

— Не се тревожи, ще ти намерим друга работа. Ще говоря с баща ми. Имаме три автокъщи в града.

— О, разбирам, малко капиталовложение! — подхвърли Ким иронично.

— Да, успяваме да свържем двата края — ухили се Джак.

Джули въздъхна.

— С нетърпение очаквам да прочета утрешния вестник. Дано статията излезе на първа страница и бъде написана по-сензационно. Трябва да започнем да събираме и подписи в защита на животните. Имаме още толкова много работа.

— Можем да се опитаме да проникнем в лабораториите и да пуснем животните на свобода.

— За бога, отивате твърде далеч! — ужаси се Ким. — Всичко си има граници. Това, което замисляте, е вече криминално престъпление. Противозаконно е.

— Ако си траем, просто нищо няма да се промени — вметна Джак.

Джули кимна.

— Имаш право. Трябва да обмислим предложението ти.

— Но моля ви, много прецизно! — напомни им Ким.

И на следващия ден Алекс не успя да открие Джули по телефона. Но тъй като утре щеше да лети обратно за Лос Анджелис, реши да поговори сериозно с нея очи в очи.

Срещата с Джон не бе минала според очакванията му. Джон Харисън нямаше да работи за компанията „Търнър“. Не искал да „губи времето си“ с бизнес. При тези обстоятелства Ед Търнър сигурно щеше да приеме оставката му.

От летището Алекс веднага отиде в офиса. Трябваше лично да докладва на баща си за своята мисия. Той вероятно би се шокирал от новата житейска философия на Харисън. Замисли се дали си струва да се застъпва повече за него. Клонът на фирмата в Тихуана се нуждаеше от здрава ръка.

Когато Алекс влезе, баща му седеше на бюрото и преглеждаше пресата. Той смъкна очилата, погледна го и се усмихна.

— Днес ли се върна? Защо не се обади предварително?

— Дори не можеш да си представиш каква изненада ме очакваше в Тихуана.

Ед сложи ръка на вестника, който четеше.

— А ти няма да повярваш какво стана в твоё отсъствие. Тези откачени защитници на животните ни създават проблеми.

И той разказа на сина си за ужасните драсканици, за демонстрацията, за която пишеше във всички днешни издания.

— А това момиче е главната организаторка на протеста. Само да ми падне в ръцете, бих си разменил с нея „няколко любезни думи“.

Ед вбесено посочи към снимката на първа страница.

Алекс се приближи и я погледна. Тя показваше Джули на бял кон и с червена мантия, начело на шествието. Имаше още една снимка заедно с приятелите ѝ в малко бистро. Тя изглеждаше страхотно, но баща му беше на друго мнение.

— Обзалагам се, че тези хлапаци са се навъртали онази вечер със спрейове наоколо. В кой век живеем? Полицията трябваше да приложи много по-строги мерки и да им даде добър урок.

Алекс сметна, че е по-уместно да си замълчи. „Какво прави това момиче? Да не се е побъркало? Нямахте ме една седмица и тя вече върши щуротии!“

— Не го взимай толкова на сериозно, татко! Те са още млади и зелени. Студенти! Вечно са недоволни от нещо и протестират. Знаеш как стоят нещата. Забрави го!

— Ти се шегуваш, но става дума за работата ни.

— Все пак не е застрашен животът ни.

Алекс беше напрегнат. Ако баща му разбереше, че това е Джули... Чувстваше се между чука и наковалнята. Как щеше да оправи тази каша? Беше твърдо решен да я представи на родителите си, но при тези обстоятелства шансовете да я одобрят и да я приемат в семейството бяха минимални. Вместо да му помага, тя му пречеше. Трябваше добре да обмисли всичко.

— Нека ти разкажа за Джон! — помъчи се да смени темата. — Вече няма да работи за нас. Като аутсайдер се чувства отлично. Подаде си оставката и според мен трябва да я приемеш.

Ед почервеня.

— Да не си си загубил ума? Харисън е един от най-добрите ни специалисти. Ненапразно му поверих фирмата в Тихуана. Навярно това състояние е временно. Всеки човек понякога си дава малко почивка. Жена ли е причината?

Алекс въздъхна.

— Де да беше толкова просто! Да, има връзка с едно момиче, но то няма нищо общо с напускането му. Оттегля се от бизнеса.

— Какво означава това?

— Искане да промени начина си на живот. Цивилизацията вече не го удовлетворява. Има нова житейска философия.

Баща му свъси вежди.

— Доколкото разбирам, това не е старият Джон Харисън. И какво ще прави сега? Хипар ли ще става?

— Нещо такова. И аз не мога да го разбера, но не искам да мисля повече за него. Живее в собствен свят, мръсен и объркан. Но в него се чувства уютно. Мисля, че нямаш друг избор, освен да го освободиш.

— Пратих те, за да го вразумиш, и както виждам, си изпълнил перфектно задачата — каза Ед саркастично. — Днес не е най-щастливият ни ден!

— Направих каквото можах — вяло се защити Алекс.

После той разказа на баща си в каква атмосфера е заварил Джон.

— По всичко личи, че трябва да го отпишем. Много съжалявам за него. Ако продължава така, скоро ще затъне. Но всеки сам кове бъдещето си.

Телефонът иззвъня. Ед вдигна слушалката и в нея се чу разтревожения глас на Мона.

— Чете ли вестниците? Тези студенти са невъзможни! Кой им позволява да организират подобни демонстрации?

Мъжът ѝ я изслуша търпеливо, погледна Алекс и се усмихна.

— Успокой се, скъпа! Не сме изложени на опасност. Не се тревожи повече!

— И сега ли няма да се обадиш в полицията?

— Няма смисъл. Между впрочем, синът ни се върна. Поздравява те. А ако ти разкаже какво е станало с Джон Харисън, просто няма да повярваш.

В момента не я интересуваше нищо друго, освен скандалния инцидент. Искаше отново да подхване темата, но Ед дипломатично прекъсна разговора, след което се обърна към сина си:

— В последно време майка ти не е много добре с нервите. След като одраскаха стените на къщата ни, си втълпи, че е застрашен животът ни. Но когато се видите, тя ще ти разкаже всичко подробно.

Алекс имаше чувството, че не му достига въздух. Какво, по дяволите, беше направила Джули? Тя наистина беше непредсказуема. И въпреки това той беше омагьосан от чара ѝ.

— Без малко да забравя — каза Ед, щом синът му стана. — Покрай тази история с Харисън и побърканите защитници на животните не мога да си събера мислите. Твоят ангел хранител те е закрилял.

— Откъде ти хрумна това?

— Не чу ли за самолета, с който трябваше да летиш за Париж?

— През последните дни бях в информационно затъмнение. Да не се е взривил?

Баща му само кимна утвърдително.

Алекс отново седна.

— Но това е невъзможно! Наистина е ужасно, татко!

— Така е, но ти, както се вижда, имаш голям късмет. Целият изтръпнах, щом разбрах за нещастния случай. И тогава си помислих, че твоят ангел горе явно бди над теб. Всички на борда са загинали.

Изведнъж краката му се подкосиха. Какво ли си мислеше Джули в момента? Навярно беше чула за злополуката и знаеше, че няма оцелели пътници. Затова беше организираща тази демонстрация, като отмъщение за него над баща му. Трябваше да се види с нея веднага.

— Ще се върнеш ли вкъщи за обяд? — попита Ед. — Майка ти много ще се зарадва.

— Няма да мога. Кажи й, че ще се видим в сряда вечер както обикновено.

— Окей, но няма да остане очарована. Сега ти си единственият, който би могъл да пресече мрачните й мисли.

— Ще се видим в сряда. До скоро!

VI

Алекс тръгна угрижен към квартирата на Джули. Тя знаеше, че той ще лети за Париж с този самолет и си мислеше, че е мъртъв. Като размисли, реши, че е по-добре да ѝ се обади предварително. Иначе би се шокирала, щом го видеше на вратата.

Спря до една телефонна кабина. За щастие имаше монети в джоба си, което рядко му се случваше. Набра номера и след миг чу гласа ѝ. Изкашля се и внимателно започна:

— Здравей, скъпа, Алекс е! Какво ще кажеш да се срещнем някъде?

— Не знам кой сте, а и не ме интересува, но очевидно сте нагъл и противен тип. Тъпата шега не ви прави никак остроумен.

И слушалката се тресна.

Алекс остана потресен. Подозренията му бяха основателни. Дамата на сърцето му смяташе, че е загинал при злополуката, а някой кретен ѝ погажда номер. Нищо друго не му оставаше, освен да се види лично с нея и да ѝ докаже, че е жив.

Качи се в колата и потегли. След четвърт час спря пред жилището ѝ. Стори му се цяла вечност, докато асансьорът стигна нейния етаж. Преди да позвъни, нервно оправи вратовръзката си. Все още беше в официален костюм. Не му остана време да се преоблече.

Поуспокои се, като видя, че не тя отвори вратата.

— Добър ден, казвам се Алекс Търнър. Искам да говоря с Джули. Момичето го погледна злобно.

— Какво желаете, господине? Вие ли сте простакът, който се обади преди малко?

— Не знам за кого говорите, но аз съм Алекс Търнър и търся съквартирантката ви.

— Алекс Търнър е мъртъв. Самолетът му се е взривил.

Вратата се затръшна под носа му.

Той се ядоса и удари с юмрук по стената. От съседния апартамент излезе възрастна жена.

— Ако не спрете да нахалствате, ще извикам полиция!

Алекс изруга и натисна отново звънеца, без да ѝ обърне внимание. Този път отвори Джули. Беше враждебно настроена, готова да се кара, но изведнъж загуби ума и дума. Втренчи се в него и пребледня.

— Алекс?! Ти ли си?

Той се усмихна и малко смутено потърка брадичката си.

— Изглежда, че съм аз. Или не мислиш така, скъпа?

— Алекс! Жив!...

Тя се хвърли на врата му. Едновременно плачеше и се смееше. Той я прегърна.

— Знам как се чувстваш, скъпа. Татко ми каза за злополуката и ти си си помислила, че...

Джули го обсипа с целувки. Отново потекоха сълзи от очите ѝ, но тя се усмихваше щастливо.

— Да, щом разбрах, животът сякаш свърши за мен. Беше като лош сън. Но все още не ми е ясно как...

— Ела, ще отидем вкъщи и ще ти обясня всичко.

Обезпокоена, Ким надникна в коридора.

— Всичко ли е наред?

— Това е Алекс! Наистина е той. Жив е.

— Понякога стават чудеса — измърмори тя.

— Нали ще се погрижиш за Лъки и Скарлет?

Джули профуча покрай приятелката си и грабна дамската чанта.

— Сигурно ще се прибера чак утре сутринта.

— Не се тревожи! Ще ги наглеждам и двамата. Толкова се радвам за теб!

Джули я прегърна и хукна към Алекс, който чакаше пред вратата.

Този ден беше един от най-слънчевите в живота ѝ. Никой от двамата не се сещаше за спречкването преди седмица. Джули беше на седмото небе от радост. Любимият ѝ отново беше при нея. Можеше да го прегръща и гали, целува и люби.

По пътя за Малибу той ѝ разказа за командировката в Тихуана, където баща му го беше пратил в последния момент. Изведнъж тя промени мнението си за Ед Търнър. Вече не изпитваше неприязън към него. За нея той беше спасил Алекс, макар че подобно твърдение само по себе си беше абсурдно.

— Почувствах се ужасно, щом разбрах, че самолетът за Париж се е взривил и няма оцелели пътници. Светът сякаш рухна пред очите ми. Слънцето угасна за мен. Едва тогава осъзнах колко много те обичам.

Той я хвана за ръката.

— Тук съм, скъпа. А скоро ще ти докажа, че съм жив. Толкова ми липсваше!

— Само като си помислих, че повече няма да те видя...

Гласът ѝ трепереше. Алекс я прегърна.

— Разбирам какво си преживяла, но аз съм при теб. Всичко вече е минало.

— Дано в бъдеще никога не се разделяме. Не мога да си представя да живея без теб.

— Аз също, но сега трябва да ми обясниш някои неща.

— Да? — изненада се тя.

— Какво си целяла с тази демонстрация по улиците? Случката в Бевърли Хилс има ли нещо общо с теб?

Джули се сгуши в него.

— Нека поговорим за това по-късно, окей! Копнея за зеленото ти легло.

Алекс се усмихна.

— За твое разочарование сигурно прислужницата е сменила спалното бельо. Но предполагам, че това не пречи да отидем вкъщи?

— Изгарям от желание да се любя с теб, без значение къде и кога.

Той така натисна педала на газта, че колата подскочи. Искеше по-скоро да стигне в Малибу. Нямахше търпение да погали нежната ѝ като коприна кожа. Господи, какъв магнетизъм имаше у това момиче!

Чаршафите този път бяха с цвят на мед, но тя не им обърна внимание. Даде воля на горещия си копнеж. Искеше да се отпусне след напрежението, което беше преживяла. Знаеше, че я очаква страхотна нощ с Алекс. След кратката раздяла чувствата и на двамата бяха по-силни.

— Още не мога да повярвам, че сега си до мен — прошепна тя, щом голите им тела се преплетоха в леглото.

Той я целуна и Джули усети възбудата да замъглява разсъдъка ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му и започнаха да го гаят.

Мускулестото му тяло потръпна от удоволствие, Алекс тихо изстена от блаженство.

— Скъпа, ти ме влудяваш. Ако продължаваш така, няма да имам сили да ти доставя удоволствие.

Тя се усмихна закачливо и прекара устни по гърдите му. Върхът на езика ѝ зашари сладно около малките кафяви връхчета.

Той я притисна под себе си и сведе глава над стегнатия ѝ плосък корем.

Джули си помисли, че всичко от първия път, когато се люби с него, сякаш отново се повтаря. Но сега беше по-хубаво, защото беше подарък от съдбата, който тя не очакваше.

Ръцете и устните му галеха и целуваха тялото ѝ. Тя вече не се притесняваше и нямаше никакви задръжки. Когато езикът на Алекс достигна най-чувствителното ѝ място, тихо изстена и в следващия момент се изплаши, че ще преживее върховния момент на страстта си много по-рано, отколкото би искала. Алекс забеляза това и престана с влудяващата я милувка. Вместо това Джули усети твърдия му пенис да се приближава към извора на блаженството ѝ.

— Обладай ме! — прошепна тя.

Когато той проникна в нея и започна да се движи, тялото ѝ откликна с дълбока конвулсия. Силно го прегърна и обви с бедра кръста му.

— О, Джули, Джули, Джули!

Той беше дълбоко в нея.

— Продължавай, моля те, продължавай!

Алекс нямаше и желание да спира. Удовлетворение му носеше най-вече насладата, която ѝ даряваха енергичните му тласъци. След миг успя да я доведе до състояние на пълно безумие. Само секунди по-късно и той изпита облекчението на взривената си чувственост.

Останаха да лежат голи един до друг, напълно изтощени, потопени в омаята на сладостната изнемога.

— Преди малко краката ти бяха ледени — прошепна след малко той и ги погали.

— Това е типично за чувствените жени. Но ти успя да раздвижиш кръвта ми и вече не ми е студено.

Алекс прокара пръсти през косата ѝ.

— Тази магия на любовта! О, скъпа, обичам те!

Тя си мислеше, че сънува. Все още не можеше да повярва, че Алекс е жив и пак ще прегръща силното му тяло. Последните няколко дни бяха истински кошмар за нея и сега не искаше да помрачава щастието си със спомена за тях.

Когато Джули излезе от банята, той вече беше облечен в халат на черни и бели райета. Беше докарал от кухнята количка за сервиране, на която имаше шампанско, препечени филийки, хайвер и шоколадови бонбони с ягодов крем, купени специално за любимото момиче.

Джули седна гола до него на леглото и сложи подноса пред себе си. Алекс напълни чашите.

— Мисля, че имаме нужда да се подкрепим. Или не си гладна?

Тя отметна влажната коса назад.

— Толкова ми е хубаво с теб! Можем да прекараме остатъка от деня в леглото. Какво ще кажеш?

— Това е най-хубавата идея, която някога ти е хрумвала.

Гледаха се влюбено, отпивайки от шампанското.

— Миличка, сега ми обясни какво точно се случи, докато ме нямаше.

Тя въздъхна.

— Разбери ме, Алекс! Мислех, че си мъртъв, и за всичко обвиних баща ти. Без твое съгласие те изпрати в Париж. Искях да му отмъстя. Трябваше да направя нещо, иначе щях да се побъркам.

Алекс я прегърна и ласкаво я целуна по бузата.

— Май си попрекалила. Необходимо ли беше всичко това?

— Да, не обичам половинчатите неща. Аз организирах демонстрацията заедно с неколцина приятели. Но тя наистина привлече вниманието на обществеността. Чете ли вестниците?

— Баща ми ги е прегледал и още с пристигането ми ме информира. Честно казано, не бях очарован.

— Не го приемай толкова лично! Дано всичко това все пак е било добър урок за баща ти и усилията ни се възнаградят. Между другото, вече не го мразя.

— Съжالياваш за това, което си направила, така ли?

— Разбира се, че не. Ще продължавам да защитавам животните. Постъпих така, както диктуваше сърцето ми. Не се срамувам. Може би

прекалих със спрея. Наистина не е в стила ми, но в миг на ярост и безпомощност трябваше да реагирам по някакъв начин.

— Дано успееш да го обясниш на баща ми. Нещата се усложняват. Той те познава от вестниците, знае и името ти. А при тези обстоятелства, ако те заведе вкъщи и те представя на родителите си, не се надявай да им станеш симпатична. Всичко изглежда безнадеждно.

Джули отпи от шампанското.

— Толкова ли е важно за теб как ще ме приемат?

— Да, така съм възпитан. Не искам неприятности в семейството. Щях да те взема следващата седмица с мен в Бевърли Хилс, но сега...

— Да не искаш да кажеш, че вече си се предал? Не ти вярвам, Алекс. Мъж като теб... Има две възможности: или да ме представиш и да понесеш всички последици, или да се откажеш и да продължим да живеем както досега.

— Не, държа да те представя на семейството ми! Не желая да се крия повече, а и трябва да помислим за бъдещето ни. За мен връзката ни е сериозна, не е само временно увлечение. Искам да живея с теб, а предполагам, ти също. А щом е така, не бива да отлагаме.

— Какво?

Алекс се усмихна.

— Знаеш за какво говоря. Никога ли не си мислила да се омъжиш?

— Първо трябва да завърша.

Той беше разочарован.

— Не се бях съобразил с това.

Джули го прегърна и го целуна. Алекс потръпна при допира на стегнатия ѝ бюст, когато тя се притисна в него.

— Едното не пречи на другото. Може да съм омъжена и да продължа да уча.

Засмя се, като чу въздишката му на облекчение.

— Щом трябва първо да завършиш... Важното е да бъдеш щастлива.

— Не е казано, че веднага ще вдигнем сватба, нали? Не ни ли е хубаво и така? Непременно ли трябва да нося пръстен на ръката и да се закълна във вечна вярност?

— Така е прието.

— Колко си консервативен! Но пък ми допадат такива мъже. Аз също съм романтична по душа и това ми харесва. Въпреки всичко може и да поизчакаме малко. Бракът е важна стъпка и искам да я обмисля добре. Човек се жени веднъж в живота си. Церемонията трябва да бъде пищна, да бъде облечена в бяло, да има много цветя и всичко останало. Познавам жени, които сключват брак между закуската и обяда и също толкова бързо се развеждат. Но аз не съм от тях. Когато кажа „Да!“, то ще е завинаги.

— Поне по този въпрос мненията ни не се разминават. Но не можеш да се решиш все още, така ли?

— Нека опитаме да поживеем известно време заедно и да видим какво ще излезе.

Алекс я придърпа към себе си. Остави подноса на земята и я прегърна.

— Както кажеш, скъпа. Сама определи датата. Но не си мисли, че ще ми избягаш.

Когато я погали, тялото ѝ отново завибрира от удоволствие. Сгуши се още по-плътно в него и плъзна ръка през полуотворения халат към мястото, където пулсираше източникът на неземната ѝ наслада.

По всичко личеше, че няма да доизпият шампанското през следващия половин час.

VII

Когато Джули се прибра на следващата сутрин, Ким я посрещна с увит около врата шал. Беше пресипнала.

— Имам ангина. Днес няма да ходя на лекции. Чувствам се ужасно.

Тя смучеше ментов бонбон и галеше Скарлет, която мъркаше в скута ѝ.

— Няма да заразя котето, нали?

— Мисля, че не е от болестите, които хората предават на животните. Наистина съжалявам, че ти е толкова лошо, но пък аз хвърча от щастие. Все едната от двете ни трябва да поддържа доброто настроение вкъщи.

Ким се усмихна.

— Радвам се за теб. Истинско чудо е, че Алекс е жив. Разкажи ми какво се е случило! Не е ли бил в самолета?

Джули ѝ обясни за сменения полет.

— А сега?

— Иска да се ожени за мен.

— Наистина ли?

— Само ако се съглася.

— Ти си приела, нали? Та това е неповторим шанс! Ще бъдеш с мъжа, когото обичаш, а освен това е и много богат. Ще имаш живот като в приказките. Господи, бялата лястовичка кацна на рамото ти. Не ѝ позволявай да отлети!

— Още не съм готова да създам семейство. Знам, че е прекрасно, но...

Ким се вторачи в нея.

— Да не си се побъркала? Мислех, че не можеш дори да дишаш без него!

— Това е друго. Честно да си призная, малко се страхувам от родителите му. Особено след демонстрацията.

— Е, и? Може и да си попрекалила малко, но... Вчера всичко изглеждаше по друг начин. Кой би могъл да предположи, че Алекс е жив? Искаше да отмъстиш на баща му и успя. Сега се оказа, че не е било най-правилното решение на проблема, но вече нищо не може да се промени.

— Именно. Но Алекс държи да ме запознае с тях, а в момента това е изключено.

Ким се замисли. Продължи да гали механично пухкавата козина на Скарлет.

— Остани вярна на принципите си! Но е редно да се извиниш за драсканиците. Мисля, че щом обясниш всичко на баща му, нещата ще се оправят.

— Според теб трябва да отида следващата сряда?

— Все някога ще го направиш, щом искаш да се омъжиш за Алекс. Няма смисъл да отлагаш повече. Ще се запознаеш с тях, ще изложиш аргументите си и ще изчакаш да видиш каква ще бъде реакцията им.

Джули прехапа долната си устна.

— Може би ще бъде по-добре, ако той ги предупреди.

— Не, не мисля. Ако не знаят за теб предварително, ефектът от изненадата ще бъде по-голям. Ще са неподготвени и ти ще се окажеш в по-изгодна позиция.

Лицето ѝ доби угрижен вид.

— Родителите му няма да се стреснат много от присъствието ми.

— Важното е, че Алекс държи на теб. Всичко останало все някак ще се нареди.

— Много се притеснявам.

Приятелката ѝ се ухили.

— Не се надявай да те посрещнат с отворени обятия. Но не се предавай! Твоят любим е с теб. А между другото, цялата тази история изглежда доста вълнуваща. Вечерта се очертава да не бъде скучна.

— Ако отложи посещенията си с няколко седмици, демонстрацията вече няма да е тема номер едно и може би всичко ще мине по-гладко. Какво мислиш?

— Откога си станала толкова страхлива? Положението не ще се промени дори и след месец. Търнърови няма да забравят така лесно

лицето и името ти. Не, не бива да разчиташ на това! Опитай се да ги погледнеш в очите и да им се извиниш!

— Но не ще променя възгледите си.

— Никой не иска подобно нещо от теб. Само че трябва да си много силна, за да успееш да се пребориш.

Джули пое дълбоко въздух.

— Мисля, че ще се справя.

Алекс остана учуден, когато вечерта тя му съобщи, че иска да се запознае с родителите му. Но намери идеята за чудесна.

— Това е крачка напред, скъпа. Скоро можем да се оженим.

— А ако не бъде приета в семейството ти?

— Те са добре възпитани и дори да не те харесат, не ще го покажат. Не се притеснявай! Но не очаквай да им станеш любимка още от първия път. Може би няма да мине всичко по вода, но ти си длъжна да опиташ.

— Вечерта ще бъде много напрегната.

— Разбери, Джули, не мога да те крия повече! А и не искам. Те трябва да знаят за връзката ни.

— На моя страна ли си?

— Естествено.

Тя се поуспокои.

Но когато дойде сряда вечер, Джули отново беше обхваната от безпокойство. Облече се семпло, за да не изглежда като една от ония шантави студентки, за каквато без съмнение я мислеха родителите му. В синия костюм и бялата блуза тя създаваше впечатление по-скоро за примерна колежанка. Само да не биеше така силно сърцето ѝ от възлнение!

По пътя за Бевърли Хилс Алекс се опита да я окуражи. Макар да изглеждаше външно спокойна, той знаеше колко много я притеснява срещата с родителите му.

— Какво има толкова? Дори и да не искат да чуят повече за теб, ще го преживеем, ще се оправим. Важното е, че аз държа на теб и те обичам.

Когато Дора Шмидт им отвори, не повярва на очите си. Веднага позна Джули. Беше чела за демонстрацията във вестниците.

Прислужницата не можа да побере в ума си факта, че това момиче има наглостта да прекрачи прага на дома им. Но, разбира се, се държа коректно и без да издаде с нищо възмущението си, ги покани да влязат.

Търнърови очакваха в хола сина си и приятелката му. Вратата към терасата беше широко отворена. Денят беше топъл. Във въздуха се носеше ухание на портокалов цвят.

Алекс ги беше предупредил за пристигането им. Беше им говорил за Джули, но те дори не подозираха коя е. В Лос Анджелис имаше толкова много момичета с това име.

Но когато двамата влязоха в гостната и родителите му я разпознаха, останаха шокирани. Мона изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне, а Ед така се беше втренчил в нея, сякаш тя идваше от друга планета.

— Това е моята Джули, с която отдавна исках да ви запозная.

— Джули Прайс! — Гласът на майка му прозвуча остро и пронизително.

Младото момиче се усмихна приветливо, макар че от вълнение не можеше да си поеме въздух.

Старият Търнър стана и я поздрави студено.

— Тъй като Алекс ви е довел, трябва да се радваме на посещението ви — каза учтиво той, — но трябва да знаете, че не сме очаровани.

Мона дори не й подаде ръка. Пригответи си коктейл. Джули веднага усети леденото й присъствие.

Ед я попита какво ще пие и й подаде чашата. Отпивайки, тя изпита чувството, че земята потъва под краката ѝ. Погледна безпомощно любимия си. Той я успокои, като ѝ се усмихна мило.

— Мисля, че е време да си дойдем на думата. Знам, че не познавате истинската Джули и я свързвате само с неприятности. Но тя е най-прекрасното момиче на света и аз ще се оженя за нея.

Майка му понечи да каже нещо, но се отказа. Ед, който по природа беше словоохотлив, загуби ума и дума. Изпи уискито си на един дъх. Имаше нужда да се подкрепи с нещо по-силно.

— Това е страхотна изненада! — каза най-сетне той саркастично. — Достатъчно добре познаваме госпожица Прайс. Надявам се, че не очакваш от нас да я посрещнем с отворени обятия.

— Много съжалявам за случилото се — каза Джули. — Имам предвид драсканиците по къщата ви. Извинявам се за всичко!

Ед я погледна студено.

— Не ми допада такъв вид протест. Говори за лош вкус.

Джули сведе поглед към земята.

— Имате право, но се надявам да ме разберете, щом ви обясня мотивите за постъпката си.

— Ако изобщо има нещо за разбиране! — намеси се Мона.

Младото момиче срещна унищожителния ѝ поглед. В момента и при най-добро желание не би могла да си представи как един ден тази жена ще ѝ стане свекърва.

— Нека поговорим спокойно, без излишни емоции! — предложи Алекс.

Когато всички се настаниха удобно в големите кожени кресла, Ед се обърна към Джули.

— Как ще обясните поведението си, госпожице Прайс?

Тя разказа защо е била толкова ядосана. И докато той все пак прояви признаци, че е склонен да приеме извинението ѝ, Мона остана непреклонна. Не, тя не искаше „тази откачена“ в дома си. Не можеше да я понася и навярно никога не би се сприятелила или поне намерила общ език с нея.

Най-после седнаха на масата. Разговорът беше мъчителен и за двете страни. Смениха темата.

Едва по-късно, когато беше сервирано кафето, Джули получи възможност да представи по-пространно аргументите си. Говореше направо, без задръжки. Ед, разбира се, защити интересите на фирмата. Спорът беше разгорещен и в крайна сметка не се стигна до взаимно съгласие.

Както се очакваше, вечерта мина тягостно. Но на Алекс му се стори, когато се сбогуваха, че баща му не беше вече толкова зле настроен към Джули. Колкото до майка му, явно ѝ трябваше доста време, докато приеме бъдещата си снаха. Но и това все някога щеше да стане.

По пътя за вкъщи Джули беше отчаяна и много объркана. Сега си даде сметка, че е било твърде рано да се запознава с родителите му. И все пак беше направила първата крачка и ѝ оставаше единствено да чака духовете да се успокоят.

— Моля те, не прави сцени, Мона! Наблюдавах те през цялото време. Знам какво е отношението ти към нея. Но трябва да се примирим с действителността.

— Няма да стане! Как може Алекс да води тук това момиче? Безобразие! След всичко, което тя ни причини.

Ед си наля бърбън.

— Направила го е, защото е била отчаяна и нещастна. Помислила е, че синът ни е мъртъв. А е знаела, че аз го изпратих в Париж. Имала е основание да ми се ядоса.

— Аз не мога да я оправдая. Но както виждам, малката те е омагьосала с красивите си очи. Не виждаш ли, че е бунтарка и не отговаря на възгледите на семейството ни? Ще ни донесе само неприятности.

— Още е млада и има идеали. В това, че протестира срещу опитите с животни, няма нищо лошо. И аз в известен смисъл не ги одобрявам. Но забеляза ли я? Знае как да се държи и се облича с вкус. Интелигентна е и изглежда страхотно. Защо двамата да не бъдат щастливи?

— Защото не си подходат.

Ед прегърна жена си.

— Не се ядосвай, скъпа! Приеми я без предубеждения. Обзалагам се, че ще успеем да променим разбиранията ѝ за живота. Това младежко безумие бързо отминава.

— На това му казваш младежко безумие? Чувствам се срината със земята. Още не мога да повярвам, че Алекс така ни оскърби. Трябва да оправим нещата, докато не е късно. Той в никакъв случай не бива да се ожени за нея.

Мъжът ѝ поклати глава.

— И как мислиш да им попречиш? Синът ни е влюбен в нея до уши, а и тя също, предполагам.

— Той е харесвал много момичета. Ще поговоря с него. Какво ще кажеш за Катлийн Браун? Сещаш се за нея, нали? Тя е доста атрактивна. Може пък да излезе нещо.

Ед се изсмя силно.

— Това ми прилича по-скоро на сватосване! По-добре не се бъркай в отношенията им, скъпа! Мъж, който е толкова влюбен като сина ни, не ще се интересува дори от Мерилин Монро, ако ще и да се излегне пред него гола на дивана.

— Ед!

Той си сложи лед в чашата.

— Добре, добре. Искам да кажа, че усилията ти да сближиш Алекс с Катлийн Браун ще останат напразни.

— Ще ги поканя вкъщи. Сигурна съм, че тя го харесва. Необходим ѝ е само малък шанс и аз ще ѝ го дам. Не искам и да чуя повече за тази ужасна Джули. Ще направя всичко възможно кракът ѝ да не стъпи в дома ми. Ще помогна на Катлийн да се срещне с Алекс, а по-нататък ще действа сама. Тя е голяма чаровница и съм убедена, че ще успее да го омагьоса. Ще измисля причина да изляза от къщи и да ги оставя сами.

— Мона, мисля, че прекаляваш!

Той отпи от бърбъна.

— Без съмнение Катлийн е много привлекателна жена, но не знам дали ще вземе ума на Алекс. Той е влюбен и предполагам, че никоя друга не го интересува.

— Има ли мъж, който да се откаже от възможността да се позабавлява? Ще видиш, че съм била права. Синът ни обича да флиртува. Мисля, че ще успеем с нейна помощ да го предпазим от женитбата му с Джули Прайс.

— Според мен отиваш твърде далеч.

— Имай ми доверие! Искам само Алекс да бъде щастлив.

Ед нямаше желание да влиза в спор с жена си. И без друго тя не би го послушала и би направила онова, което си е наумила.

Нещо му подсказваше, че усилията ѝ ще бъдат напразни. Той добре познаваше сина си, а и беше видял Джули. Двамата си подхождаха идеално.

VIII

Катлийн Браун беше луда по Алекс. Баща ѝ работеше заедно с неговия. Запознаха се на партито у Търнърови.

Той пофлиртува с нея. Беше забавен и това ѝ се хареса. Намери го за секси. От време на време си мечтаеше да прекара някоя гореща нощ с този привлекателен мъж. Но досега Алекс не беше проявил особен интерес към нея.

Въпреки всичко не се отказа от намерението си да го съблазни и се надяваше скоро да удари и нейният час. До този момент беше получила от живота всичко, което беше пожелала. Защо не и Алекс?

Тя живееше при родителите си във Венеция и не знаеше за Джули. А Мона щеше да се погрижи да запази настоящата връзка на сина си в тайна.

Катлийн имаше малък, но много шикозен бутик във Венеция. Мона я помоли да ѝ донесе за проба две рокли, които беше видяла на витрината и ѝ бяха харесали. Веднага измисли причина, поради която не можеше да отиде и сама да ги разгледа. Младото момиче с удоволствие се съгласи да ѝ услужи. Харесваше майката, защото имаше апетити към сина ѝ.

Мона щеше да подходи дипломатично. Алекс не биваше да разбере за намеренията ѝ.

Катлийн беше елегантна двадесет и четири годишна жена с дълга руса коса, която прибираше на кок. Ако пожелаеше, можеше да върти всеки мъж на малкия си пръст. Затова и малко се ядоса, че не успя да замае от първия път главата на Алекс.

Той не остана твърде очарован, когато майка му го покани на чай, но не отказа, за да не я обиди. А като се имаше предвид и отношението ѝ към Джули, моментът не беше много подходящ да влиза в пререкания с нея.

Знаеше каква е целта ѝ. Тя не можеше да понася Джули и вероятно щеше да направи всичко възможно да ги скара. Но този път нямаше да ѝ позволи да урежда живота му.

С нетърпение очакваше вечерта, когато отново ще види любимата си. Щяха да се поразходят с Лъки и после да отидат в Малибу. Покрай нея Алекс обикна животните.

Мона го посрещна в коридора.

— Катлийн Браун е тук. Съжалявам, миличък, но трябваше да ми донесе няколко тоалета за проба. Предполагам, че няма да ти е неприятна компанията ѝ?

— Не, разбира се.

В известен смисъл той беше доволен, че имаха гости, защото иначе майка му щеше да го поучава. А това никак не му беше приятно и сигурно щяха да се скарат. Затова посещението на Катлийн му беше добре дошло.

Беше в бяла рокля с дълбоко деколте и когато се наведе, той забеляза хубавите ѝ, загорели от слънцето гърди. Предизвикателното ѝ облекло издаваше склонността ѝ да съблазнява и покорява всеки мъж, когото пожелаеше. А може би не точно всеки...

Изведнъж Алекс реши, че е подло от негова страна да обръща внимание на прелестите ѝ, щом Джули постоянно беше в мислите му.

Мона и Катлийн водеха лек и повърхностен разговор. Обсъждаха светския живот на техни познати. Той от малък беше свикнал с този начин на общуване и това дори не го дразнеше вече. И все пак си помисли какво губене на време е да се седи на чаша чай и да се говорят глупости.

След малко се появи Дора и извика майка му. Търсеха я по телефона.

Катлийн се опита да го въвлече в разговор. От време на време, сякаш случайно, тя докосваше ръката му и всячески му подсказваше, че има по-особени намерения спрямо него.

— Деца, моля да ме извините, но ще ви оставя за малко сами — каза Мона, когато се върна в стаята. — Налага се да отида до съседката. Правете си компания. Връщам се веднага. Алекс, пригответи един коктейл на Катлийн!

Тя пожела уиски със сода. Алекс наля и на себе си. Изведнъж Катлийн се приближи към него. „Какво му става на това момиче? — запита се той. — Държи се така, сякаш е влюбена в мен! По-рано сигурно нямаше да ѝ откажа. Тя е доста привлекателна и изглежда посветена в тайните на любовта.“

Но в момента той мислеше само за Джули. Постоянно поглеждаше часовника си. Леко възбудена от алкохола, Катлийн подхвана еротична тема. Но той остана безучастен. Нямаше никакво желание да я забавлява и му беше все едно дали ще я обиди с пасивността си.

Това внезапно излизане на майка му и изобщо тази покана на чаша чай сега му се сториха много съмнителни.

Алекс се досети за намеренията ѝ. Тя искаше да го раздели с Джули, но не беше избрала най-правилния път. Цялата история беше толкова прозрачна и елементарна, че не можеше да има никакъв успех.

Когато Мона най-после се върна, двамата още седяха един срещу друг и за нейно най-голямо разочарование явно нищо не се беше случило между тях. Младата дама не беше направила и крачка напред в опита си да го съблазни, а Алекс вътрешно се забавляваше на тази посвоему смешна ситуация. Но щом майка му предложи двамата да останат за вечеря, той решително заяви, че има друг ангажимент.

Катлийн трябваше да разбере, че навлиза в чужди води. Алекс нямаше никакво намерение да крие Джули. Държеше много на нея и беше крайно време и майка му да разбере това и да приеме бъдещата си снаха.

— Джули ме чака. Не ѝ е приятно, когато закъснявам.

Той подаде ръка на Катлийн.

— Беше удоволствие за мен да ви правя компания. Довиждане!

Младото момиче не остана очаровано. Мона изглеждаше така, сякаш я бяха попарили с гореща вода. Тя го придружи до вратата.

— Трябва да си поговорим малко за твоята Джули.

— Разбира се, мамо. Може би на сватбата...

Тя замълча, но Алекс знаеше за какво си мисли в момента. Познаваше я добре. Не беше твърдоглава. Един ден щеше да се примири и да им даде благословията си.

Реши да не споменава на Джули за срещата си с Катлийн. Макар че нищо не се беше случило, не знаеше как би реагирала любимата му. Вече беше разбрал, че е малко ревнива, и не искаше да усложнява нещата.

През последните дни Джули получи много писма. Хората я подкрепяха. Чувстваше се полезна.

— Можехме да направим много повече — каза Ким, когато двете отново се срещнаха.

Вече се виждаха по-рядко, защото Джули се беше пренесла да живее при Алекс заедно със Скарлет и Лъки.

— Протестите срещу безчовечните опити не са достатъчни — продължи тя. — Животните изискват специални грижи, а повечето от стопаните им не обръщат особено внимание на това.

— Вярно е. Дават им или прекалено много, или прекалено малко храна. А някои дори бият домашните си любимци. Трябва да се направи нещо в тяхна защита.

— Но в момента, както виждам, си заета с други приготовления.

— Не говори така, винаги ще намеря време затова.

Джули напусна работа по собствено желание. Шефът ѝ беше доволен от нея и искаше да я задържи, но на Алекс никак не му беше приятно жена му да кара такси. Тя трябваше да се съобрази с волята му.

Беше крайно време да отиде на гинеколог. Преди известно време беше спряла да взема противозачатъчни таблетки, защото не се чувстваше добре от тях. Искаше да ги замени с нещо друго.

Беше в чудесна форма, нямаше никакви други оплаквания, но доктор Мортън я прегледа основно.

— Госпожица Бенс ще ти направи тест, Джули. Имам известни съмнения, затова искам всичко да бъде проверено.

Познаваше я от бебе. Беше присъствал на раждането ѝ.

Момичето се вторачи в него.

— За какъв тест става дума?

— За бременност.

— Мислите, че съм...

— Все още не съм напълно сигурен. Затова и ще отидеш с госпожица Бенс, а после ще се видим отново.

На Джули не ѝ се вярваше, че е забременяла, но се подложи на теста. Когато по-късно застана пред доктор Мортън, той ѝ се усмихна мило.

— Не знам дали ще се зарадваш, но съмненията ми се потвърдиха. Бременна си във втория месец.

— Но... навярно... има някаква грешка. Това е...

Изглеждаше толкова изплашена, че той сметна за необходимо да поговори с нея и да се опита да я успокои.

— Не се притеснявай! Знам, че не си омъжена, но днес това вече не е проблем. В момента имам три пациентки, които очакват деца, а изобщо не мислят за женитба. И въпреки това искат непременно да ги родят. Поемат тежката отговорност да се грижат сами за тях. Сега като че ли е модерно да бъдеш самотна майка. Искам само да ти кажа, че едно извънбрачно дете не е никакъв проблем. Разбира се, може да изпиташ известни финансови затруднения. Но вярвам, че ще се справиш, Джули. Ще видиш каква радост ще ти донесе малкото. Децата са дар божи и...

— Аз ще се омъжа за бащата, доктор Мортън, но все пак ви благодаря за куража, който ми давате.

Робърт Мортън се усмихна.

— Трябваше да ми кажеш това по-рано! Радвам се за теб, Джули!

— Не исках да ви прекъсвам. А и всичко, което казахте, беше много мъдро.

— Във всеки случай трябва да идваш редовно на преглед, за да наблюдаваме дали се развива нормално бременността ти. Бебето трябва да се роди здраво, нали?

— О, разбира се. И все пак не бях подготвена, просто не го очаквах...

— Когато живееш с един мъж и не взимаш противозачатъчни, би трябвало да го очакваш, Джули.

— Така е. Не взех никакви предпазни мерки. Изобщо не ми мина през ума. Но сега съм щастлива. Едно дете ще придаде нов смисъл на живота ми.

Той отново се усмихна.

— Убеден съм в това.

Вечерта Джули се срещна с Алекс в един малък ресторант. Поръчаха си мартини, но тя почти не го докосна. Беше малко нервна.

— Какво се е случило? Проблеми в университета?

Тя поклати отрицателно глава,

— Не, там всичко върви добре. Обичаш ли децата?

— Да, много. Защо питаш?

— Нали искаше да бъдем семейство, а то включва и деца.

— Скъпа, да не би да си...

Тя се усмихна.

— Днес бях на гинеколог. Бременна съм. Ще си имаме бебе, значи трябва да побързаме със сватбата.

Той скоочи, буйно я прегърна и я целуна нежно.

— Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавал! О, Джули, ще си имаме едно прелестно момиченце, красиво като теб...

— Ще бъде син. Надявам се поне малко да прилича на теб.

Алекс отново седна на стола и прокара пръсти през косата си.

— Трябва да съобщим радостната новина на родителите ми.

Тя се намръщи.

— Не мислиш ли, че и аз мога да имам мнение по този въпрос?

— Не се обиждай, скъпа! Просто исках и те да споделят щастието ни.

— Знаеш какво имам предвид.

Той я погали.

— При тези обстоятелства те вече безрезервно ще те приемат в семейството. Ще се оженим и ще живеем радостно и щастливо заедно с малкия и животинките ти.

Джули го целуна.

— Но преди да вляза в ролята на майка и съпруга, искам да свърша още нещо. Хрумна ми една идея и искам да я обсъдя с теб.

Алекс се обади на родителите си и им съобщи радостната новина. Ед покани сина си и Джули на обяд в Бевърли Хилс.

— Мона, вече всичко се нарежда — каза ѝ той, когато седнаха вечерта на чаша вино. — Време е да се помириш с бъдещата си снаха. Алекс ще се жени за нея, и то скоро.

Тя тежко въздъхна, макар че всъщност ѝ харесваше мисълта да става баба. Беше доволна, че синът ѝ най-после реши да създаде семейство. Но дали щеше да бъде спокоен животът му с бъдещата госпожа Търнър?

— Мисля си, скъпа, че когато Джули роди, ще забрави тези свои налудничави идеи и ще се грижи за мъжа и детето си. Демонстрациите

са вече минало.

— Съгласна съм с теб. Може би наистина трябва да променим отношението си към нея. Ако се държим любезно с малката, тя няма да се сеща за подобни щуротии. А всъщност не е лошо момиче. Умна е и знае как да се държи. Двамата са хубава двойка. Страхотно е, че ще си имаме внуचे, нали, Ед? Надявам се да не е единственото. Алекс обича децата.

— Джули ще стане част от семейството ни. Винаги съм си мечтал за умна и хубава снаха.

Когато на другия ден Алекс и Джули отидоха в Бевърли Хилс, не можаха да повярват на очите си. Родителите му я поздравиха мило, а Мона дори я прегърна. Отначало говориха за предстоящата сватба и обсъждаха тоалета на Джули, докато изведнъж тя се обърна към Ед.

— Ние с Алекс не искаме сватбено пътешествие. Имаме нещо друго предвид.

Алекс беше малко нервен.

— Хрумна ни една страхотна идея — добави той несигурно. — Ще си купим каравана и ще обикаляме страната. Ще разясняваме на хората как да се грижат за домашните си любимци, а освен това...

— А освен това? — попита баща му.

Джули се намеси с нетърпящ възражение тон:

— Разбира се, ще протестираме и срещу опитите с животни!

Мона внезапно изгуби апетит. Това момиче беше невъзможно! Сега всичко започваше отначало.

— Деца, деца — побърза Ед успокоително да прегърне жена си, потупвайки я ласкаво по ръката, — живейте живота си така, както го разбирате. Най-важното е да бъдете щастливи!

— Дано винаги бъдем щастливи както сега, татко — отвърна Алекс. — Нали, скъпа?

В отговор Джули гальовно се притисна в него и му поднесе топлите си устни.

Издание:

Джил Брейди. Алекс

Американска. Първо издание

ИК „Слово“ — Велико Търново, 1995

Редактор: Елена Станкова

ISBN: 954-439-328-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.